

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Η ΖΑΚΥΝΘΗ ΔΙΑΒΗΣ

ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η „ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ“

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

1877

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.53.71 φ5.0012

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

— Παρακαλοῦνται οἱ ἐνταῦθι καὶ τῷ ἔξωτερικῷ παιδευτικῷ συλλόγου. Φολλ. Ιουνίου. 'Ἐν Σμύρνῃ, 1877. Συνδρομηταῖς, οἱ καθυστεροῦντες τὴν ουνδρομήν τῶν, ὅπως οπένσαντες ἀποτίσωσιν αὐτήν, οἱ μὲν ἐν ταῖς Ζεκύνθῳ τῷ Διανομεῖ ἡμῶν, εἰ δὲ ἐν ταῖς ἕπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ, τοῖς κατατικοῖς ἀντιπολιτευταῖς τῆς Κορίννης, διότι, οὐχὶ μόνον ἡ εἰς αὐτοὺς ἀποστολὴ τοῦ περιοδικοῦ θέλει παύει, ἀλλὰ καὶ τὰ δόματα αὐτῶν θέλουσι δημοσιεύειν εἰς τὰς ἀρμοδιας τοῦ τόπου των ἐφημερίδας.

— Ἐπειδὴ παρὰ πολὺ^{τόν} Σητεῖται αὐτοτελὲς τὸ
ἐν τῇ «Κορίννῃ» καταχωριζόμενον μυθιστόρημα
τοῦ κ. Βερμάνου Λεύτιζη, δημοσιευθέστοις τοῦ
τοῦ καὶ ιδιαιτέρως. Οἱ ἐπιθυμοῦντες αὐτὸς ἀπο-
ταθῶσι πρὸς τὸν ἔκδοτην τῆς «Κορίννῃ».

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΚΟΡΙΝΝΑ. Περιοχήν ἀνάγνω με εκδιδόμεσι. ὑπὸ
Χ. Σ. Χώτου. Ἔτος Γ'. Ιούν.ο.; Φυλλαδίου Δ. Τιμὴ
Ἑταιρίας συνδομῆς δραχμᾶς 6.—Περιεχόμενα. Τὸ δρῦ
με καὶ ὁ Εὐριπίδης ὑπὸ Β. Βιβλούλας.—Βιετγράφεις ὑπὸ¹
Α. Ποττέν.—Ἄι θηριώδεις μαλιά τῶν Ἰνδιῶν ὑπὸ Ι. Σ.
Μάνεσση.—Οἱ ἀποιλῶντες βίος ὑπὸ Βασίλεως Λοΐζου;
μετάφραστοι; ὑπὸ Δ. Α. Τ.—Η Χιτώνος ὁ Ηλίας Ζεύ-
θος ὡς βιογράφος κλ.—Συνειδεῖς ὑπὸ Α. Φ.—Οἱ
Μηρυγαρίης τοῦ Τολέδου ὑπὸ Δ. Η.—Τὸ πτωχοκο-
μεῖν.—Ἀνθοδεσμοί.—Ἐπίγραμμα ὑπὸ Δ. Ηλικκοπού-
λου.—Ἔπει τῷ Οντάτιοντῇ φιλάτεις μου ἀνεψίᾳ; ὑπὸ Α.
Τελικάδου.—chi è costei x λ. (ἐκ τῶν τοῦ Σοτιωροῦ) ὑπὸ²
Αντ. Μαρετα—Εἰς τὴν Πόρρον ὑπὸ Η. Σταύρου.—Δι-
σις αἰνίγματος.—Αἰνίγματα.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἢπο
τοῦ φίλοι τοιχογράφου «Παρνασσοῦ». Τόμος Α'. Τεύχος
Β'. Εν Αθήναις. Τυπ «Παρνασσοῦ» Παρνασσήμαντα. Περι-
νεγράψεις Ἐλληνικῆς ποίησεως καὶ ἴδως περὶ Ρεωφύτων
Ζαλικόστα. — Ήση τὸν πατέρα γραμμάτων ἐνεργεῖσθαντον
Πεστελίτον. — Ο νύκτας τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Εφέσῳ —
Σκιτσογράφια: Μαυροβουνιώτικά. Γ' Η πόλις: καὶ ἡ
zante e Cefalonia con notte. Foligno, Tipografia Tomasi.
sini 1877.

MEMORIE BIOGRAFICHE, intorno agli illustri Corci-
resi della caduta dell'impero Bizantino fino ai nostri gi-
orni (14-3-1877) Raccolte illustrate e pubblicate per cura
di S. de Biasi corcirese. Dispensa V. Corfù. Tip. di G. Na-
camulli editore 1877 Prezzo een. di fr.

POESIE di Emilio de Tipajlo. Mestre dalla tipo litogra-
fia di Caetano Longo.

σύλλ.—Άι τελευτοί σημαντικοί του Βετόβεν—Κυρδιά
του Πατριάρχου Βανετίας.—Αρραφόρος ὁ θερώδες.—Ἔι
ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἀνατείχεται ὑπὸ Στεφάνου Δραγούσην.
—Δωδώνη.—Ρωμαϊκή Ἀρχαιολογία πάντα ὑπὸ Σ. Κ. Σ—
Τερματική ἀρχαιολογική σχολὴ—Κίδησες.—Φιλολο
γικός Σύλλογος; Παρνασσός.—Ἀνέκδιτα δημοτικά ψ
υματα.—Φιλολογία.—Τέχνες και Ἐπιστήμη.—Γεω
γραφία.—Περιγρήσεις.—Ἀπογραφικά—Μετεωρολογία
Δελτίον.

ΕΣΤΙΑ. "Ετος Β'. Τόμος Γ'. Αθήναι, τύποις ε' Έλληνικής Ἀνεξχρησίας." Περιεχόμενα. Οι νῦν Ἑλληνες, καὶ οἱ ἀνάπτυξις αὐτῶν (πυν. καὶ τέλος). — Περὶ τοῦ γάμου τῶν ποιημένων τὰς Ὀρθούς. — Περὶ δειγμοφορεῖς.

χρονικής; — Φυτῶν μετανάστευσης; — Τα ἐν οἴκῳ μὴ ἐν
δῆμῳ. — Ασφορομικὸν καλενδάριον. Ιούνιος; — Ανατολί- δοσιν τῶν Ἀπάντων τοῦ Σολομοῦ ἐδὲ γνωστὸν ἐν τῷ
— Καθαρισμός; — Αἰδίον; — Νομοθετικόν;

καὶ αὐθολογία.—Αδηθειατ.—Νοσταλγία.—Στρειώσει; φιλολογικό κ. Σ. Δε. Β. Κ. Τ., θέλει προσάρτηση
ΟΜΗΡΟΣ. Μνημάτων περιοδικού τοῦ διδακτού φιλεκ- τευὴ βιογραφίαν.

Οὐαὶ τοῖς περιστεροῖς τοῦ οἰκουμενικοῦ φίλων ἵτεν βιογέγραφῶν

KOPINNA

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΤΟΣ Ε'

ΙΟΥΝΙΟΣ 1877

ΦΥΛ.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΚΑΙ Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΣΤΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΥΘΟΙΔΑΚΑ τ. φ.

α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΗΞΟΥΡΙΟΥ

τῆς ἀναπτύξεως τῆς μουσικῆς καὶ δρχιστικῆς. Ἐν γένει
οἱ λυρικὸς ποιητὴς, τὸν ἔζωτερικὸν κόσμον γνωστὸν προ-
ϋποδέτων, μετὰ πάθους ποιεῖ γνωστὰς τὰς κινήσεις τὰς
περαγούμενας ἐπὶ τοῦ ἑστατικοῦ ὡς ἐκ τῆς τοῦ ἔζωτερι-
κοῦ ἐπιδράσεως.—Ἡ δὲ δρχιστικὴ ποίησις στηρίζεται,
ὡς καὶ τὸ ὄντος δηλοῖ, ἀφελῶς ἐπὶ πράξεων, αἰτινες δὲν
διηγοῦνται μόνον, ὡς ἐν τῇ ἐπική ποιήσει, ἀλλὰ ρί-
νονται ὅτι λαμβάνουσι χώραν ὑπὸ τῶν δρθικλῶν τοῦ
Θετοῦ. Κυρία διαφορὰ τοῦ ἔπους καὶ τοῦ δράματος
εἶναι αὐτὴν ὅτι δὲν ἐποποιεῖ θεωρεῖ τὰς ἀργούμενας
πράξεις ἐν πάσῃ ἡρεμίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἔχων καθε-
ρὰν συναίδησιν ὅτι τὰ ἴστορούμενα εἰνες παλαιά, καὶ ὅτι
αὐτὸς πόρρω διέχει τῶν γεγονότων ὁ δὲ δρχιστικὸς
ἐμβαπτίζεται ὅλος ἐν τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ζῆσι τῶν
ἴστορούμενων, καὶ φυντάζεται ὅτι συζῆ καὶ συμπάτχει
μετὰ τῶν πρεσώπων ἐκείνων. Καὶ τούτο διὰ δύο τινά·
πρῶτον μὲν ὁ δρχιστικὸς ποιητὴς, παριστᾶ τὰς πρά-
ξεις ἐν τῇ γενέσει αὐτῶν ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀνθρωπίνης
ψυχῆς, περιγγάφει τὴν ὅλην ὅδὸν καὶ πορείαν τῶν πρά-
ξεων ἐκ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς ἔξεγέρσεως τοῦ πόθου
καὶ τῆς ὀρμῆς, μέχρι τῆς ἀποφάσεως καὶ τῆς κατὰ προ-
αίρεσιν ἐνεργείας. Ταῦτα παριστᾶ ὡς πράξεις προελ-
θούσες ἐκ τῆς ἴδιας ἡμῶν ψυχῆς. Δεύτερον δὲ πράγμα-
τεύεται διὰ δρχιστικοὺς ποιητὰς καὶ παριστᾶ πολὺ κα-
θαρῶς τὴν ἐπενέργειαν τῶν πράξεων καὶ περιπτειῶν
τῶν δρῶντων προσώπων ἐπὶ τῷ συμπαθητικὸν τῆς ψυ-
χῆς, ὥστε οἱ θεταὶ συμπάσχουσι μετ' αὐτῶν καὶ συμ-
πραχούρονται ἴσχυρῶς εἰς τὸ μέσον τῶν συμβάντων.
Τοιεύτη ἐν βροχεῖ ἡ ἀπεικόνισις τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς
Ἐλληνικῆς ποιήσεως· ἥδη μεταβάνομεν εἰς τὴν περι-
γγράφην τῆς ὅλης δρχιστικῆς ποιήσεως; Θά περιγγάφωμεν
τὸ δράμα καὶ εἰτα τὴν τραγῳδίαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς
μέχρι τοῦ Εὔριπίδου.

β'. Περὶ γενέσεως τῆς δραματικῆς ποιήσεως.
Τὸ δρᾶμα εἶνε τὸ τρίτον καὶ τελείστατον γένος τῆς ποιήσεως, διὸ ὃ συγχωνεύονται εἰς ἓν δλον ἀρχαντικὸν τὰ γοινικά τῆς ἐπικῆς καὶ λυρικῆς ὅ, τι παρίσταται ἐν τῷ φυντασίᾳ ἡμῶν. ἐμ μέσως, ηδία τῆς διηγήσεως ὡς πρᾶξις παρελθοῦσα, ὡς συμβίνει ἐν τῷ ποιήσει, ηδία τῆς ἀτομικῆς ζωηρότητος τοῦ λυρικοῦ ποιήματος, ὡς αἰσθημάτων καὶ πάθους, τοῦτο ἐν τῷ δραματικῷ ποιήματι. παρίσταται ἀμέσως εἰς τὰς αἱ συθήσεις ἡμῶν ὡς δρᾶμα, δέστιν ὡς ὑλὴ ἐπικὴ καὶ λυρικὴ ἐμψυχωθεῖσα εἰς πρᾶξιν παραδούσαν καὶ ἀμεσογόνη δρόπος αὐτοῖς τῆς ποιητικῆς παραστάσεως; εἶνε δὲ αἰσθητότατος πάντων καὶ ἀπαγηλότατος, ἀλλα διὰ τοῦτο καὶ ζωηρότατος καὶ ἴσχυρότατος, ἐπενεργῶν εἰς τὴν φυντασίαν καὶ τὸ αἴσθημα, διότι ἐνεργεῖται ὅχι διὰ τῆς ἀψύχου καὶ νεκρῆς ἀναγνώσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμπράκτου ὅποκρίσεως, ητίς εἶνε αὐτὸς δρακτικὸς καὶ ἐμψυχος βίος. Ἀλλὰ πλὴν τούτου τὸ δρᾶμα φέρει καὶ ἄλλην διαφορὰν ἔχοντες καὶ οὐσιωδέστερην, διτι ἐνῷ τὰ δύο γένη (ἐπική

Θέντα καὶ ἀναστηθέντα, ἡ ἐπανερχόμενον ἐν τῇ πτυχίδι
νικητὴν καὶ ἡγεμόνα. "Απαντες συνηθάνοντο, ώς ἐκ τῆς
βιθείσες μεταβολῆς θὺν ὑπέστη ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία ὅμοι
μετὰ τοῦ ιθνικοῦ πολιτισμοῦ, τὰ εὐχάριστα καὶ πα-
ράδοξα ταῦτα γεγονότα ζωηρῶς ἐν τῇ φυντασίᾳ τῶν.
Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως προΐστη, ἐξηλήφθη ἡ συνήθεια
αὕτη ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ δὲν ἐφαντά-
ζοντο πλέον οὔτει, ὅτι τὰ πάθη καὶ αἱ χαραὶ, ἃς ἐτέ-
λουν διὰ βοῶν καὶ χρυγῶν, ἐλάμβανον χώραν ἐν τῇ
φύσει ὑπὸ τὰ σηματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐθεώρησαν τέ-
λος οὐτὸν τὸν Διονύσον, ώς προσωπικὸν ὃν ἀνθρώπων,
ἰδιαιτέρων ἔχον ὑπάρξιν· διέπτωζον ἐν τούτοις τέσσον
ζωηρὰ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰς Βάκχικὰς συμφορὰς, ώς
νὰ εἴχον ἐν τῷ παρόντι συμβεῖ· ὃ δὲ πολυπλούθις θίγεσος
τῶν κατωτέρων ὄντων, ὅστις περιεστοιχίζε τὸν Θεόν, οἱ
Σάτυρες, οἱ Πάνες καὶ αἱ Νύμφαι, ἀπεικόνιζε τὸν θεό-
ψυχον φύσιν. Οὗτος δὲ, καθὼ θεός τῶν φυσικῶν καὶ ζω-
κῶν ὄντων, ἔμενε πάντοτε ἀναλλοίωτος ἐν τῇ Ἑλ-
ληνικῇ φραντσίᾳ, καὶ δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία ἀνάγκην
ἀπομακρύνται τις τῆς συνήθους σφρίχας τῶν ὕδεων του,
ὅπως ἴδῃ ιδίοις σύμμασιν ἐντὸς τῶν διοῖων ὀρχουμένας
τὰς Νύμφας μετὰ τῶν ἀτασθάλων Σατύρων, καὶ ἀν-
μιχθῇ διὰ τοῦ πνεύματος ἐν τοῖς χοροῖς. Ἡ ἐπιθυ-
μία, ἥν συνηθάνοντο οἱ ἀφιερωθέντες εἰς τὸν Βάκ-
χον, τοῦ μάχεσθαι καὶ νικᾶν μετὰ τῶν θεῶν, ἔχροι-
μενον ἐν τοῖς κατωτέροις τούτοις δάμασι βαθμοῖς διπω-
ὑψωθῶσι μέχρι τοῦ Διονύσου οὕτω καταδείκνυται
ὅτι ἡ γένεσις τοῦ δράματος προῆλθεν ἐκ τοῦ Διο-
νύσου· ἀλλ' εἶνε ἵσως πιθανὸν ὅτι ἀμέσως εἴχε συντε-
θῆ μὲ τὴν λυρικὴν ποίησιν ἡ μόρφωσις τοῦ δράματος·
διότι διότι διμοφώνως οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν ὅτι ἡ τραγῳδία
προῆλθεν ἐκ τῆς λυρικῆς ποίησεως καὶ ἐν μέρει ἐκ τοῦ
διθυράμβου. Ὁ διθύραμβος εἶνε ωδὴ ἀδομένη εἰς τὸν
Διονύσον ἔκπλασι ἐν ταῖς ἔρταις αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὅ γε
ρρακτήρ τῶν χωρικῶν ἀτμάτων φάνεται· νὰ ἢ ἐξ ἀρχῆς
σύμφωνος πρός τε τὴν ποιότητα καὶ τὴν φύσιν τῆς λα-
τρείας· δηλ. πλήρης πάθους καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ὑπῆρχον
δὲ εὐθυμοὶ καὶ φιλόροι διθύραμβοι ἀδόμενοι ἀρχομέ-
νου τοῦ ἑάρος καὶ λυπηροί καὶ πένθιμοι ἀδόμενοι ἐπι-
γινομένου τοῦ χειμῶνος· ἐκ τῶν διυθυράμβων τοῦ χει-
μῶνος διῶν ἐθρήνουν τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, προῆλθεν ἡ σε-
μνὴ καὶ παθητικὴ τραγῳδία· εὐφευρέτες δὲ τοῦ διθυ-
ράμβου φάνεται εἰς Αρίων, (620 π.χ.) ὅστις ἐφεῦρε τὸ
τραγικὸν τρόπον· οὗτος λέγεται ὅτι συνέστησε
καὶ χορὸν ἐκ 50 προσώπων καὶ ὁ εἰσαγαγὼν τὰς Σα-
τύρους εἰς τὸ εἶδος τούτο τῆς ποίησεως· ὃ δὲ διθύραμ-
βος εἴχεν ἀναπτυχθῆ καὶ εἰς τὰς Δωρικὰς πόλεις Κορί-
θου καὶ Σικιωνοῦς, μάλιστα δὲ ἐν Λακωνίᾳ, τῷ οἰκῷ τοῦ
Διονύσου. Ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ διθυράμβου, ώς ἐκ σπέ-
ματος, ἀνεπτύχθη ἡ τραγῳδία ἐν τῇ ἀττικῇ· διότι ταῦθι
ἔκυρτὸ δραματικὸν ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς προσθήκης
ἔνες ὑπόποιοῦ, δ' ἦ διατετέσται μία πράξις, ε-
μιθος. — Ηδη δ' λογός περὶ τῶν τεσσάρων ἔορτέων
τοῦ Διονύσου τοῦ εἰδούς ποιητοῦ τοῦ λυρικοῦ κατωτέρου

Τὰ Διονύσια, ὅτοι αἱ εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Βάκχου πεντηγυρίζουσιν εὑρται ἐν Ἀθήναις ὡς τέσσαρες· τὰ καὶ ἀγροὺς ἢ μικρὰ Διονύσια, καὶ ἔτελοντο κατὰ τὸν μῆνα Ποσειδῶνα (16 Δεκεμβρίου—15 Ἰανουαρίου) ἐν τοῖς διαφόροις δήμοις τῆς Ἀττικῆς, ὅποι τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ δημάρχου. Εἰ. τὰ Λύναια (ἐκ τοῦ ληνὸς πατητήριον τῶν σταφυλῶν), δύον καὶ δ τῶν Ἱώνων μὴν Ληναιῶν, Γαμηλίων δὲ κατὰ τοὺς Ἀθηναῖους. Ἑορταζόμενα τὸν Γαμηλίωνα (16 Ἰανουαρίου—15 Φεβρουαρίου) μῆνα ἐν τῷ ἀρχαῖῳ ναῷ τοῦ Ληναίου Διονύσου κειμένῳ πρὸς νότον καὶ ἑγγὺς τοῦ Διονυσίου θεάτρου. γ.) Τὰ Ἀνθεστήνα ἀγέρμενα τὴν 12 τοῦ Ἀνθεστηρίων; (16 Φεβρουαρίου—15 Μαρτίου) μῆνας, ἐκ τοῦ Ἀνθοῦς Ἑορτὴ τελουμένη διὰ τὰ τότε ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔχρος ἀναφυσθενταί οὐθεν, ὡς δὲ Florcal τοῦ δεκακρατικοῦ ἡγεμονοῦ Γαλλίας μηνολογίου. δ. Τὰ ἐν ἀστει Διονύσια, λεγόμενα ἀστικὰ ἢ Μεγάλα, ἀγέρμενα περὶ τὴν 12—17 τοῦ Ἐλαφηβολίωνος μῆνος (16 Μαρτίου—15 Ἀπριλίου). Εἰς τὴν Ἑορτὴν ταῦτα καὶ τὰς μετ' αὐτὴν ἐν τῷ θεάτρῳ παριστανομένας νέχες τραγῳδίας, ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔχρος τελουμένας, διε καὶ ἡ διὰ θαλάσσης συγκοινωνία εὐκολούντεται, συνέτρεχον ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Ο μὲν Διόνυσος τὸ πάλαι ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς φύσεως, καὶ τῶν γεννητικῶν αὐτῆς δυνάμεων, οἱ δὲ περιστολοῦντες αὐτὸν Σάτυρες, Πάνες καὶ Νύμφαι ἐπιστεύετο, διε ἐξ αὐτοῦ μετεβιβάζοντο εἰς τὴν βλαχοτικὴν φύσιν, διὰ τούτο οἱ λατρευταὶ τοῦ Βάκχου ζωηρότατα καὶ ἐνθουσιωδέστετα συνεκινοῦντο· διότι, κατὰ τὸν Muller ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία, θν ἔκαστος τῶν Διονυσιολατρῶν ἥθισταντο τοῦ συμπολεμεῖν, συννικῆν καὶ συμπομπεύειν μετὰ τοῦ λατρευομένου τούτου θεοῦ, παρίστα εἰς τὴν φυντασίαν αὐτῶν τὰ ὑποδέστερα ταῦτα ὄντα. ε) (παράθαλ. Λεξ. Ἀρχ. μετ. Δ. Παντ.)

BEETXOREN.

Chanter est le plus sain de tous les arts et le meilleur des exercices; il n'a rien de commun avec les choses dumonde où les questions de chicane. Tout homme qui chante n'a point l'esprit chagrin, et les soucis ne s'arrêtent point sur sa demeure.

SULTHE

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΠΙΟΥΣΙΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΟΥΣΕΙΟ

ἀλλὰ ὅλιγοι ἔτσις γνωρίζουσι τὸν βίον καὶ τὴν ἀξίαν
τῶν συνθήσεών του, καὶ τοῦτο διότι τὰ νῦν, οἱ πλεῖστοι
θεωροῦσι τὴν μουσικὴν ὡς ἀπλῆν ψυχαγωγίαν· διὸ θέ-
λουμεν προσεπαθήσαι· νὰ εἴπωμεν ὅλιγχα τενά περὶ τοῦ ἑ-
ξόγου τούτου ἀνδρὸς, ἐκπληροῦντας τὴν περ' ἡμῖν δο-
θεῖσαν ὑπόσχεσιν πρὸς τεս; ἀναγνώστας τῇ; «Κορίν-
νης»;

Ο ουδίτης τας μελοποιίας εί; ut diēse
mineur, Αουδεσίους Φόν Βεστγόβεν, ἐγεννήθη ἐν Βό-
νη τὴν 17 Δεκεμβρίου 1770. Ο πάππος αὐτοῦ κατή-
γετο ἐκ τῆς Μαξιμίριχτς· ἡ μὲν μήτηρ του ὄνομά
ζετο Μερίχ Μαγδαληνή Κενέριχου (Kenerich) καὶ ἦ-
εκ Κωνσταντίας, δὲ πατέρος του Ιωάννης Φόν Βεστγ-
όβεν ἦτο ὁ δύρφωνος ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἑκάτοπος
τῆς Κολωνίας. Ο Βεστγόβεν καταγόμενος ἐκ πενιχρῶν
οἰκογενείας ἀριστοτεχνῶν (artistes), δὲν ἔτυχε κατὰ τὴν
παιδικὴν ἡλικίαν ἐπιμεμελημένης ἀγωγῆς, ἐπὶ τοῦ παρ-
θήθη τὸ ἀτίθεσσον τοῦ χαρακτῆρός του. Τὰ πρώτα
στοιχεῖα τῆς λατινικῆς γλώσσας ἔμαθεν ἐν τινὶ δημο-
σίῳ σχολείῳ τῇ γενεθλίου πόλεως, περὶ δὲ τοῦ πατρός
του ἐδιδάχθη τὰς ἀρχὰς τῆς μουσικῆς. Οὗτος ἦν γκά-
στη νῦν τὸν παροτρόνη πανιὶ σθένει, ὅπως ἐνδιατρίψῃ εἰς
τὴν τέχνην ἐξείνην, ἥτις ἐμελλέ ποτε νὰ ἀποθανετίσῃ
τὸ ὄνομά του, ἔνεκκ δὲ τῆς πρὸς τὴν μουσικὴν ἀπο-
στροφῆς του, μετεγγίσθη ἀπατεν τὴν πατρικὴν αὐ-
τοτρέτητα, ἡ τὸ κύρος κατανικῆ δυστρέπους καὶ ὅλως
νεκρικούς χαρακτήρας. Κατόπιν ἐδιδάχθη ὑπὲ τοῦ Πρ-
ιέρρου, δικλειριμένου μουσικοῦ, οὗτονος αἱ συμβουλαὶ,
ὧς δὲ τοῖος διηγεῖτο, μεγάλως ἐκέρδεσεν εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῆς ἑχυτὸς τέχνης ἔλαθεν. Ωτεύτως μαθή-
ματα ἀπὸ τὸν Φόν Δερέδερον, δοτις ἐδιδάξεν αὐτὸν νὰ
παίζῃ τὸ ἀρμόνιον, τὸ δὲ ἔξισιον τοῦτο ὅργανον, δι-
περ διαρκῶς ἡγάπτησε, διῆγερεν ἐν τῷ ἀπειρῷ ἕτερον πρό-
του, τὸν Ἰσχυρὸν, καὶ ποικίλους ἥχους οὓς εἰσῆξε
βραχὺτερον ἐν τῇ συμφωνίᾳ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δε-
ρέδερου, δὲ ἑκάτετωρ τῆς Κολωνίας συνέστησε τὸν Βεσ-
τγόβεν εἰς τὸν Νέαρη, διευθυντὴν τῆς ἑκκλησιαστικῆς
μουσικῆς, ὃς οὐ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν μαθητήν του τὴν αἰλού-
ρη τὴν σοσσάχην ἀρμονίχν (organiste). Η δένυολία τοῦ
οὐτοσχεδιάζεν μουσικᾶς συνθέσεις, ὑπῆρξε τοσοῦτον πρό-
ορως καὶ ἔξισια παρὰ τῷ Βεστγόβεν, ὡς δὲ Μοζάρτ, δὲ ποι-
κιλής τοῦ Σόν Ζουζήν, ἀκούτας αὐτὸν παίζοντα μουσικὸν
τι τεμάχιον τοῖος συνθέσεως, ἐννεκετῆ μόλις ὅντα, ἔθα-
μας τὴν τολμηρὰν γονιμότητα τοῦ πνεύματος του
καὶ εἶπε πρὸς τοὺς παρεστῶτας: «Ιδεῖν νέος οὐ τὸ ὄνομα
θέλει διαφημισθῆν». Τὸ 1783 ἐδημοσίευσε κατὰ πρώτον
εἰς Σπίρην καὶ εἰς Μανέδου ποικιλωδίας (varia-
tions) ἐπὶ Ιμβατρίου, τρεῖς μελοποιίας (sonates)
διὰ κλειδοκύμβολον καὶ τινὰ ἄρματα· εἰς ὅπαντα τὰ
ἔργα ταῦτα παρτηρεῖται ἡ συνεχῆς ἀπομίμησις τοῦ
πρόσπου τοῦ Μοζάρτ καὶ τινὲς ἀκτῖνες ἐπιμαρτυροῦσσαι
τὴν ἐπίπονον γέννησιν τῆς τοῖος αὐτοῦ πρωτοτυπίας.
Διετυγῶς τὰ πρώτα αὐτὰ δοκίμια εἶναι ἀγνωστα ἡ-
μῖν, διητοι θεωρηθέντα περ' αὐτοῦ ἀνάξια, δέη τὰ πε-

πιέλασθεν ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἔργων του, μόλις δροχομένη
ἀπὸ τῆς οὐλλογῆς τῶν τριώδιων, σε Βιέννη ως ερού-
λημοσιευθείσας.

Οὐδέποτε ὑπῆρξε μεγχλοφύτης ἀνὴρ πλειστερὸν τοῦ Βεστγόβεν ἔχων τὴν μεγχλοφύτην σύμφωνον τῇ φύσει τοῦ χρρκτήρός του ἐν τῇ τρυφερῷ ἔτι ἡλικίᾳ του εἶπε τὸ ἥδος μισάθμωπον, τὸ δεξάσχν δὲ αὐτὸν πνεύματα ἀπέσιμον. Οὐδὲν ἔμαθεν ὁ; οἱ ἄλλοι; αἱ λογικές μικροχορὶ τῶν δικτονικῶν φύσιγγῶν ἐνέπλησσον φέρουσιν ἐκ τοῦ θεάματος τῆς φύσεως μογευθεῖσαι φαντασίαν του. Ἐκώφευεν εἰς τὰ σχολαστικά παραγγέλματα, ἢ δὲ καρδία του δὲν ἦν ἡδοίγετο καὶ δὲν ἐπληρούσθαι συγκινήσεως, εἰρὺν δὲ τὸ ἐμελέτα τὰ ἔγγα τῶν ρωταντικῶν διδάσκαλῶν. Διότι ἡρέσκετο νὰ δροσιζοταξεῖ τὰς ζωτρὰς πηγὰς, καὶ ὡς ἂν πτηνὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἢ βυθίῃ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐν τοῖς ὅδοις τῶν ρεμάτων. Οὐδὲ, δὲ Χαϊδελ καὶ δὲ Μοζάρτ, ὑπῆρχαν σὲ ἀγνοθεῖς, διδάσκαλοί του, εἰς τὸ πνεῦμα τῶν μουσικῶν συνθέσεων τῶν ὅποιων ἐνεδίθουνεν, οἰκειοποιηθεῖς τὰς αλλιοτὰς ἐκείνων ἐμπνεύσεις τοῦ μὲν ἄλλης τὴν τριμύτητα, τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας καὶ τὴν σορὴν πεντάν τῆς ἐπιχάριτος ἐπαλληλίας τοῦ δὲ, τὸ πλήρες μεγχλοφρεπείας ἥδος τῆς μελωδικῆς φράσεώς του· καὶ τοῦ τελευταίου τὴν ἀκτίνα τῆς θείας αὐτοῦ χάρισσος, ἢ; ἐπὶ πολὺ συηγμάνθη τὴν μυστηριώδη ἐπιρροήν. Η ἀντίθετης τοῦ χρρκτήρος; τοῦ Μοζάρτ καὶ τοῦ Βεστγόβεν, ἢν; παρατηρεῖται ἐν τῷ βέρι χύται, ἀναφρίσται ἐκ τῆς νεροφύτης ἡλικίας των, ὁ μὲν πειθήσιος δέχεται μετὰ σεβασμοῦ τὰς συμβούλας τῶν ἀδικοαλῶν καὶ ἀναπτύσσεται ἵναρμονίως; καὶ ἀνδρίως τῷ κόλπῳ τῆς οἰκογενείας, ἔνθι δὲ κουσοῦς; στέρπτος τῆς μηκεριθτοτος στέρπει τὴν κοιτίδα αὐτοῦ, ὁ δὲ τερος ἀνήσυχος καὶ ἀδημονῶν, ἐγρίζεται ἔχων τὸ μέωπον ἐρυτιδωμένον ὑπὸ τῆς ἀπορχῆς τῶν τρικυμιῶν.

Καὶ δικώς ἐκεῖνος ὅστις κατέστησε τὸν Βεστγόβεν ἀτοχον τῆς μυστικριώδους γλώσσας, εἴς ὃ κύριος; τῶν ἐων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὃς λέγει ὁ θεῖος Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ, εἴς ἐκεῖνος ὅστις, ἰγνεννθεὶς μετὰ δὲ γάρ, ὅπερ ὑπέταξε τῇ ἀρμονίᾳ, ὃ ὅστιν ὁ ἔρως,

Ἐπῆργεν ἐν τῇ πόλει τῇς Βόννης εὐγενής οἰκογένεια καλουμένη Δεῖρενιγγ διακρινομένη διὰ τὸν μέγινον ὑπὲρ πλούτου καὶ τὴν πόδα τὰς ωρίες τέχνας καὶ ἡ γράμματα ἀφοσίωσιν. Ἐν τῇ οἰκογένειᾳ ταύτῃ ἦτο πρόσδεκτος ὁ τεκνὸς Βεστζένεν, οὐεῖνος τὸ ἀνήσυχον σῦ χρηστήρας καὶ ἡ ζωτὶς φαντασία εὑρίσκον ἡρεμον ἄστυλον. Μετέβινε περ' αὐτὴν σχεδὸν καθ' ἔκστατην, τὰ μὲν μετά τίνος νένες πυνθέσωαι, ἢν ἔρεται ἀπώροκοσθῶσιν, διὰ δὲ μὲν πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ καρδιὴν καταβεβηγμένην ὅποι λύπης τίνος ἀνωνύμου, ἥτις εἶνε τροφὴ καὶ ὁ κλέος τῆς μεγχλοφυΐξ ἀπαντεῖς ἡροῶντος εὔρενται, καὶ αὐθερρύνοντες αὐτὸν, προσεπάθευν καὶ σκεδάζοντες τὸ τῆς τεταρτηγένετης ψυχῆς τουτούμενα νέρπη εντάς ἐξορμήσετο ἐπὶ Οὐκολήσεως ἐδουάρδη, καὶ ὅτε ἐπειγήσετο εἰς τὴν ποιμανήν, τὸν

ιδίγοντο χρηστούς; άπειθόντες σύνθη αἰτίασεις φυλοστόργους. Ἐν τῇ περιωτισμένῃ τάχτῃ οἰκογένεια, ἐν τῇ συναθροίσει τῶν χεριτοβρύτων ἔκσινον προτώπων, ἀτικα ὄφοιτον παρ' αὐτῷ, καὶ ἐν τοῖς εὐρεσι δικλήσοις, οἵτινες ἐλάμβανον χώραν, δι βεστιχόσεν ἥκτησε τὴν χάριν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας. Φη̄ ἐπειδύμει πάντοτε νὰ συγκαζῃ, καὶ τὸς πρώτας ἰδέας δ.; συνέλεξεν ἐκ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν μεγάλων αυγγραφέων τὰς πατρίδος του Μεταξὺ τῶν προσώπων ἀτικα ἡπταν συνήθοις; τὴν οἰκογένειαν Λεβέρενιγγ, ὑπῆρχε κέρη ἔκθη, ζωγρά, πνευματώδη; περιπλήκτης, καὶ ὀλίγους φιλάρεσκος, καλουμένη Ἰωάννη Δεσχοράθου· κατέγετο ἐκ Κολωνίας, καὶ πολλάκις τοῦ ἐντονοῦ ἥρχετο δπω; δι ἐλθη ἡμέρης τινὰς ἐν τῇ φιλικῇ ἔκσιν οἰκίᾳ; Ή δε σπουδες Δεσχοράθου ἦσαν μικρὰ τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' εὐσταλῆς, εὐπαιδεύσος, χρηστήρος φριδρού, καλλιστη μουσικοῦ, ἐψηλῆς δ' ἐρμελῶς. Ο βεστιχόσεν, κατίοι πετ; ὅν, ἥρασθη ἐμρυνῶς τις; δεσποινίδος Δεσχοράνθου, ἥτις, ἀν καὶ ἦσαν ἡδη μεμνηστευμένη μετ' ἀνδρῶς; δι συνέζηχθη βραδύτερον, κοι κατὰ δέκα ἔτη τούλαχιστον προσθιέσχ τοῦ νέου βεστιχόσεν, δὲν ἥδυνατο ἀπειθῶς νὰ

ούστερχ τοῦ νεοῦ Βεστυρίου, οὐδὲ πάντα τοιχών ταῖς αὔροτες αὐτοῦ πατίζοντος τὸ κλειδοκόμεχλον, ὅπερ ἦν εὐπειθήδιερμηνές τῇ; Θλίψις; καὶ τῶν ἀνεροπολημάτων αὐτοῦ. Απειρος συγκίνεις κατελάμβανε τότε αὐτὴν καὶ διπλή, οὗτος τῇ ἐφράνετο ὅτι γῆγεναι αἰρημάτις ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ ἀναφυομένου πάθους; διδέ τοιούτον εἶνε τὸ προνόμιον τῆς μεγγλοφύτες γενιμεποιούμενον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὃς τε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν λάθην παντεδή, τὴν δικράνην τῇ; ἡλικίας; τὴν τῆς κοινωνικῆς τάξεως; καὶ τῇ περιουσίᾳ; Ή δεπονίς λεχονράθου ἔτι μᾶλλον τύχει στείριο συνδεκλεγμένη μντά τοῦ Βεστυρίου, οὐδὲνος προύκάλει τὰς ἀνθίχεις περιχροῆς δι' υρύων ακομμάτων· ἥδινατό τις νὰ παρομοιάσῃ αὐτὴν πρὸς διρκάδας πελζουσαν μετὰ λεοντιδέων. Ἡμέραν τινά, ἀναχωρεῦσαν ἐκ Βόννης ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς Κολωνίαν, ἡ δεπονίς λεχονράθου παπεκχιρίτης τὸν νεαρὸν ἑραστὴν τῇ; διὰ τῶν ἔξης λέξαν. «Νὰ ἀποχωρισθῶ καὶ οὖδις σκέμερον ἀπὸ σου, χωρὶς νὰ δύνημαι νὰ ἐμποδίσω τὸ τοιούτον, εἴτε διὰ τὴν καρδίαν μου ζωρτάτη λύπη.

Οὐχ ἡττον δέσποινος Δευκαράνθου συνεζύγητο αὐτοῖς εἰκόνων τινα λοχαγὸν, Κάρολον Ήράθ, ἀποθανόντα τοῦ 15 Οκτωβρίου 1827^ο ὁ Βεστχόβεν διατήρησεν ἐπὶ πολὺ ἐντῇ καρδίᾳ του τὰ ἔγγονα τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἔρωτο. Καίπερ ὅντες ἐν ἑκατίᾳ καθ' ἣν αἱ κοινοὶ πολιτεῖς κομμῶνται εἴτε τὸν ὄποντας μητρικῆς ἀγράκτης, συνησθάνοντες τὸν θετὸν βαθέως τὴν ἀπίσταν, ώτε ἀπεκάλει οὐτὴν, τὴν δεσποινίδος Δευκαράνθου, καταστὰ τὰ ἔγγονα, σύτε τὰ δέλτα γητρῶν τῆς δόξης, ωτε αἱ νέαι καὶ Ισχυρότερες Ολιψίδηδυνηθοσκν νά έξαλειψωσι καθ' ὀλοκληρίαν τὴν εἰκόναν τῆς θελέκιαρδιου ταύτης νεάνιδος, ἥτις εἶχε κατοπτρική ἐν τῇ παρθένῳ αὐτοῦ ψυχῇ κατὰ τὰς πρώτας μέρες τοῦ βίου τοῦ.

Ο τοσούτην περιθώριαν απέταξε στην πόλην περιττά
τὸ Ακμής, κατέρρεψε την περιβολή μεταξύ των

μετά τῶν θείων συνθέσεων τοῦ Βάρχ (1685—1750), τοῦ Χαντόδελ (1689—1759), τοῦ Αὐδν (1732—1809), τοῦ Μοζάρτ (1756—1791), ὡς καὶ μετά τῶν μεγάλων μουσικῶν τῆς Ἱταλικῆς σχολῆς, ὡς ἀνὴρ τὴν κλίμακα μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Παλαιστρίνου (ἀποθανόντος τῷ 1591). Κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον ἐποχὴν, ὁ Βεστχόβης ἔγνωρισε τὸν πρίγκιπα Δελιγχύνδρου, ὃς τις ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Μοζάρτ, εὖ τινος ἡ οὐδιγοὺς ἡτο κόρη τοῦ κόμητος τῆς Θουν, παρ' ὃ δὲ ποστήθη τοῦ Γάμου τοῦ Κουρέως, ἔξενοθή ἐν Ηράγχ, ὅτε ἐπεσκέφθη κατὰ πρώτον, ἐν ἔτει 1786, τὸν πόλιν ταύτην. Ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πρίγκιπος Δελιγχύνδρου ὁ νέος Βεστχόβης, ἀπήλαυσε τῶν περιποιήσεων ἑκεῖνων, ὡς καὶ πρότερον εἶχε τύχει παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Δελιγχύνης. Ἐπεριποιοῦντο αὐτὸν ὡς μεγαλοφυῆ νεκτίαν, χρήζοντα συμβουλῶν καὶ παραμυθίων. Τέσσαρες ἐκ τῶν διαστροτέρων ἀριστοτεχνῶν ἐν Βιέννη, ἵσαν ὑπὸ τὰς διαθέσεις τοῦ νέου μουσικοῦ, ὅπως ἐκτελῶσι τὰς ἐπεργυμένας ἐν τῇ φυντασίᾳ αὐτοῦ συνθέσεις. Αἱ δὲ γνῶμαι τῶν διακεριμένων αὐτῶν ἀνδρῶν ὑπῆρξαν χρησιμώταται τῷ Βεστχόβην, ὃς τις κατέμεινε τὴν φύσιν καὶ τὸν μηχανισμὸν ἔκαστου δργάνου.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ ἐν Βιέννη, ὁ Βεστχόβης ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἐκεὶ τὰ πάντα εἶχον μεταβληθῆ. Ἡ Γαλλικὴ ἐπινάτσαις παρακολουθημένη ὑπὸ τῆς ταρχῆς, ἥτις ἐπιπάρσσεν αὐτὴν, κατέκλυσε τὴν Γερμανίαν καὶ κατέστρεψε τὰς τερπνὰς ἡγεμονίας, αἵτινες καθίστων τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου ἔκασταν χώραν. Ὁ ἐκλέκτωρ τῆς Καλονίας ἐξεδιώθη τοῦ κράτους αὐτοῦ καὶ ἀναγκάζομενος νὰ καταφεύγῃ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Γερμανίας, ἔζητος τελευταῖονάσυλον εἰς Βιέννην, ἔντα ἀπέθκεν τὸ 1801. Ὁ Υἱός της Μαρίας Θερεσίας ὁ ἐκλέκτωρ Μαξιμιλιανός, ἡτο ἡγεμὼν ἀλευθέριος καὶ χρηστὸς, καίτοι κληρικός, ὃς τις εἶχε καταστήσει τὴν αὐλὴν αὐτοῦ κατοικίαν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν τερπνῶν διασκεδάσεων. Προστάτης τῆς ἀληθοῦς ἀξίας, εἶχε ἐκτιμῆσει τὴν πρώτων εὐφύτευν τοῦ νέου Βεστχόβην, ἐξις στερηθεὶς τοῦ προστάτου αὐτοῦ καὶ ἐγκαταλειφθεὶς εἰς τὰ ἴδια μέσα, ἀπεφύσισε νὰ διαμεινῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν, ἐν ἡ θεωρεῖτο ὡς εἰς τῶν πρωτεύουσαν αὐτὴν, ἐν τῷ Βεστχόβην, ἐντα τὴν πρώτην διαφόρους σύνθεσην, διὰ κλειδούμενού τοῦ. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβαλε ἀπάντας τὰς προσπαθείας αὐτοῦ, ὅπως καταστῇ ἀξίας τῆς ὑπολήψεως τῶν δρμών του. — Ἐνταῦθα δὲν δύναται τις νὰ μὴ ἀναμνησθῇ φράσιν τινὰ τοῦ Γκείτε εἰπεῖν τὸν πόλιν τῆς ζωῆς μου, γνωρίζεις δις τὸ μήσος καὶ ἡ ζηλοτυπία οὐδέποτε εἰσέδυσσην ἐν αὐτῇ. Καὶ σίτε, αἵτινες θὰ ἀναγνώσσητε τὰς γραμμὰς ταύτας, συλλογίσθητε δις ὁ χαράδρας αὐτὰς κατέβα

λάνθρωπον τινα, διστενές ν' ἀνατάσθη τὸν φυντίδα του. Ἐν
ἡμέρᾳ τινὶ πανηγύρεως τὸ εἶδε Χουπρίος τις διστενές ἐπι-
ετρέψεις οὐκαδὲ δικυῆθη αὐτὸς εἰς τοὺς γείτονας. Ὁ πα-
τὴρ τοῦ παιδίου εἶχεν ἔδη ἀποθήη, ἔτερη δύμως ἡ μήτερ,
ἥτις ἴνσαγωντας ἔζητος διακριτικά τινας σπουδές. Ἀκού-
σας δὲ τοις ἔφερεν οὐλήν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ γύνατος
καὶ διετοῖς εἰς τοὺς μηροὺς του ἐφράζοντο τὰ σπουδέα τριῶν
διηγμάτων ζώου, ἔλαθε μεθ' ἔχυτῆς δι, τι πολύτιμον εἴ-
χεν, ἐπορεύθη εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ἀνεκάλυψε κοιτάζοντας
σπουδέαν ὅπερ τὸ παιδίον ἔφερεν ἐκ γεννετῆρος. Τὸ ἔλαθε
μεθ' ἔχυτῆς εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' ὡς καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ
συμβάται, τὸ παιδίον εἶχε ἀπωλέσει πᾶν ἀνθρώπινον
αἰσθημα. Βίθισερένον νὰ περιπτιῇ πάντοτε διὰ τῶν
χειρῶν καὶ ποδῶν, οἱ ὄγκωνες καὶ τὰ γόνατα αὐτοῦ
εἴχον σκληρυνθῆναι κατεῖ δὲ τὴν πρωτανὴν περιερέρετο εἰς
τὸ χωρίον, τὴν νύκτα δύμως ἐνχρεποτως κατέφευγεν εἰς
τὰ δάση. Οὐδέποτε δωμάτιον αἱ δὲ προσπάθειαι τῆς
μητρός του, ἵνα τοιστὸν ἀνθρώπην λέξιν, ἀπέβιονταν ἀνατρέ-
πεται. Οτε ἐπίνεν ὕδωρ, ἔκειτο τὸ πρόσωπον ἐνιδίῳ τοῦ
ἀγγείου, χωρὶς νὰ σπουγγίζῃ εἰτε τὸ χεῖλον ὡς ἐθέλει
οἱ λύκοι. Προστριχεστέρας τροφὴ αὐτοῦ διοι πάντοτε τὸ
διάδην κρέας· ἀν δὲ καθ' ὅδην εὑρίσκει τεράχιον τε κρέ-
ατον, ἔπεινδε νὰ φάγῃ οὐτιδ μετὰ τῶν κυνῶν τοῦ χωρίου.
Οἱ ἐκδούσι τὴν ἔκθεσιν ὑπάλληλος τῶν Ἰνδίων, περὶ
οὐ ἀνωτέρῳ διελάθομεν, ἀναφέρει πλειστα τοισῦτα
γεγονότα. Πημε; Εἰσθίως δὲν σκοπούμεν νὰ περιγρά-
ψωμεν πάντα τοιστα, ἀλλ' ἐν τῷ μεττον αἵγιοτειειτον.

Κατά τὸ 1851 στρατιώτες τι; τὰς ἀκολουθίας τοῦ ραγίζε τοῦ Βόνδη Burdut Singh. Ἐδεύων πέραν τῆς ὁχύνης τοῦ ποταμοῦ Ghagra ἐν τῇ ἔρημῳ Bohraeteh, εἶδε δύο λύκους μικρὰς ἡλικίας καὶ ἦν πειδίον πίνοντας θύμωρ. Οὗτος κατιώρθωσε νὰ τάλη τὸ ώς ἔγγιστα δωδεκαπετεῖς πειδίον, ὅπερ ἐπὶ τοσούτον ἤγε ἀποθριώθη, λόττε ἕσχισε τὰ φρέματα των στρατιώτων, δάκρυν αὐτὸν εἰς διάφορον τοῦ σώματος μέρη. Ὁ ραγίζε διέτριξε καὶ τὸ ἔδεσσαν, τροφὴν δὲ τῷ ἔδιδεν κρέας ἀνέμετ' ἔλιγον τῇ ἐπειράππη νὰ περιφέρηται ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Βάνδη. Τὸ πειδίον τοῦτο διεργάμενον ἤμεραν τινὰ πρὸ κρεοπώλειον τινᾶς, ἀφήρπασεν ἐξ αὐτοῦ τεμάχιον κρέατος, ἀποπειρθὲν δὲ καὶ ἄλλοτε νὰ προσῆῃ τὸ αὐτό, ἐπληγώθη δι' ἀκεντίου κατὰ τὸν μηρὸν ὑπὸ τοῦ κρεοπώλου. Ἀνθρωπὸς τις καλούμενος Σάντης, ὑπερέτης ἐμπόρου τῆς Καζμπίρης, διαμένων ἐν Βόνδη, ἐσυμπάθησε δι' αὐτό, ἐξήγαγε τὸ βέλος καὶ τῷ προτοίημασεν ὑπὸ τι δένδρον καίτην παρὰ τῇ ὅποιᾳ αὐτῷ; εἶχεν ἀνεγείρει σκυνὴν καὶ ἔδεσε τὸ πειδίον διὰ τίνος; σγουνίου, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν φυγὴν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ δυττύχε; καὶ ὀθώων τοῦτο πλάσμα δὲν εἶχε γεῦθη ἡ ώρὴν κρέας, ἀλλ' ὁ Σάντης ἥδυνθή νὰ καταπεισθῇ νὰ τρώγῃ δρίζιον καὶ σπριά. Ἄφοι ἐπὶ ἐξ Ἑβδομάδης ἐμενεν εὗτω δεδεμένον, καὶ διὰ συνεχῶν ἐλαϊοεντρύψεων εἶχεν ἴκθη ἡ πληγὴ του, δ Σάντης τὸ ἔλυσε καὶ ἐδίδασκε αὐτὸν νὰ περιπατῇ μὲ τοὺς πόδες, διότι ἐξάδιζεν ἔτι διὰ τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν. Ἔν δια-

επέμπετι τασσάμενη μηνῶν θρύλος νὰ ἔνιοή κτλ. νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς, δε διὰ σχημάτων ἐλάμβανε.

Ούτω εδιδάχθη νὰ γειτῇ καπνοῦ τὰς καπνοσύριγγας, νὰ λεμβάνῃ καὶ νὰ φέρῃ πεπυρακτιώμένους; Ἀλιάν καὶ μένην φοράν ἐπειχείρητε νὰ προφέρῃ λέξιν τινά, τοισύτι δὲ ἵστο τὸ οὐρακικόν τενίδος τινος κωμικοῦ τῆς Καστρίπος, ἣντις ἐνίστη περιεποιεῖτο τὸ δυστυχές τετο πλάσμα. «Η ὑφή του σώματος του ἵστο πάντοτε αἰδής, ἀλιάν δὲ ο Σάντης κατέβελε τοσούτους κόπους πρὸς συνεγγῆ αὐτοῦ πλάνων δι' ὕπατης καὶ κόντως συνάπτεις· καίτοι ὅμως τὰ λουτρά ταῦτα ἔξικολούθουν ἐπὶ πολλούς· μήνας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἁποίων ἐτρέψετο δι' ἡριζούν καὶ καρπῶν, ἢ ἀποφορὰς ὅμως· τοῦ σώματος του οὐδέλλως ἐπικυτεῖ. Νίκτα τινά, ἐφ' τὸ παιδίον ἀνεπικύνετο ὑπὸ τὸ δένδρον, ὁ Σάντης εἶδε νὰ πλκειάσωσι πρός αὐτὸν δύο λύκοι· ὥστεράν θησκεν τὸ σῶμά του, καὶ ἀκολούθως· τὸ ἄτελον μέγερος ωὐδέρηπνισαν αὐτό. Τούτο ἀντὶ νὰ φεύγῃ ἔθετο τὸς γιλόχης του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, καὶ ἠρέστο νὰ παίξῃ μετ' αὐτῶν, ἐνῷ ἐκεῖνοι ἐπίδων πέριξ του. Ὁ Σάντης ἀπεπιράθη· νὰ ἀπομακρυνθῇ, ἀλλὰ δὲν ἦλυνθη νὰ τὸ πράξη ἀπαρατέριος· φοετθεὶς, ἐκάλεσε πλησίους σκοπύν τινα πρός· ὃν εἶπεν, ὅτι οἱ λύκοι θήθελον νὰ καταέργησον τὸ παιδίον· ἀλλὰ δὲ ο στρατιώτης ἀπήντησεν· ἀπομακρύνθητε ὅτου δύνησθε ταχύτερον, καὶ ἀρήστε αὐτὸν, ἄλλως· τε βά καταθρούθεσσοι σὲ, καὶ οὐχὶ ἐκεῖνο.»
«Οτε δὲ ο Σάντης εἶδεν διτὶ ἔξικολούθουν νὰ παίζωσιν,

ο φέρος του ἔπεισε καὶ θύγων ἐθεώρει αὐτούς. Τέλος, ποιήσας θύρους τινα, οἱ λύκοι φασιθέντες ἐτράπησαν εἰς φυγὴν· τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἦλθον τρεῖς λύκοι καὶ τὴν ὁμέσως ἐπομένην καὶ τέταρτος, δεσπις ἀκόλουθως πολλάκις ἐπέστρεψεν. Ὁ Σάνκης ἐπίστευεν δὲ εἰς τὸ διό πρῶτοι μίκροι λύκοι ἦσαν ἐκεῖνοι μεντ' εἰ; εὐρέθη τὸ παιδίον, ἐπερ ἀνεγνώσαν ἐκ τῆς σφράγης· Καθότι ἐν ἐναντίᾳ περιπιώσει οὐ τὸ παρέσυρχν μεντ' ἔχειτων. Ὄτε τὸ παιδίον ἔθετο τὴν γειρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν λύκων, κύτοι ἐλειχόν τὸ μέτωπόν του. Ὁ κύριος τοῦ Σάνκη ὥρεις νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λούκινον μετά τινα δὲ δυσκολίαν, ἐπέτρεψε νὰ λάβῃ μεντ' ἔχειτο τὸ παιδίον. Ὁ Σάνκης ἔδεσεν αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος διάτινος σχοινίου, καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κιβώτιον ἐμπειρίχον ἴνδυματα, ἀλλ' οὐαίκις διέρχεστο τρώγλην τινὰ, τὸ παιδίον ἐπειράτο νὰ ἔλευθερωθῇ ἐκ τοῦ κιβώτιου, καὶ ἀπελπιστικῶς ἥγωντο νὰ σύρῃ. Βάν τὸ ἑκτύπον, ἔτεινεν ἑκετευτικῶς τὰς γείρας, ἀνελάμβανε τὸ κιβώτιον καὶ ἤκολούθει τὸν δρόμον του. Διαχρίνων μετ' ὅλιγον καὶ ἀλλτὸν τρώγλην, ἀνενέσου καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἀπειράν. Ολίγον μετὰ τὴν εἰς Λούκινον ἄφιξίν των, δέμηπορος ἐπέρφε τὸν Σάνκην εἰς τινὰ πόλιν, ἔνθα διέρκεν ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ὀπώλεσε τὸ παιδίον. Παρθένον δύο μῆνες, διταν ἡμέραν τινὰ ἔφθασεν εἰς Λούκινον ἡ εἰκόνας τούτου τινὸς μὲ ἐπιστολὴν τοῦ φαντά τῆς Βούδης, ἐν ἡ ἐδίλλουν δὲ, ποὺ πένετε ἡ ἐξ ἑταῖρων εἰς τῶν Μάνην αὔτους, τετραχετεύς, γάλικας,

ἔρπάγη ὑπὸ τῶν λύκων. Κατὰ τὴν περιγραφὴν ἦν ἐπὶ τοῦ ἔκαμεν ὁ Σάντης καὶ ἐξ ἄλλων λεπτολογικῶν ἐξ
χθη δὲ τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο υἱὸς τοῦ ραγία. Ή σ
τυχὴ γυνὴ ἔμεινεν ὀλγήας ἔτι ὑμέρας εἰς Λουκιον, κ
ἐκίνητο πάντα λίθον πρὸς ἀνένδρεσιν τοῦ παιδίου, ἀλ
λαπένη ματείξ πᾶσα ἔρευνα.

Τὸ παιδίον ἔχεις βεβαίως μὲ τὴν λύκαιναν ἐξ ἡ ἐπί-
έτη. Οἱ γράψυς τὴν ἔκθεσιν ἡσανισθν τὰς εἰδήσεις τα-
τὰς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Σάνη καὶ τοῦ κυρίου του, ὁμφ-
τέρων θεοβαῖωσάντων ὅτι ήσαν καθ' δλοκληρίαν ἀληθε-

Είναι γνωστὸν δι τοῦ πάραχει αὐδὴν πραγματικὸν γεγονός ἀνθρώπων προβεβηκότων οἵτινες ἔζησαν εἰς τρώγλη λύκων· ἡ αὐτὴ ἔκθεσις τοῦ μπαλλήλου τῶν Ἰνδιῶν· παρέπειται λόγον περὶ τινος γραῦδιου τοῦ Λούκου, ὅπερ παδίον ἔτι, ἀνευρέθη παρὰ τῇ καλένθῃ ἐρήμιτου τινὸς ταδάσους Ταρά, ἐνθα οὗτος ἀπέθεντε.

Διεθρυπλλείτο διτί ὁ ἐρημίτης τὸν ἀφήρπασεν ἀπὸ τοῦ λύκους μεθ' αὐτοῦ; συνέζη, καὶ ἔφερε τὸ ὄνομα ἡ γροπή ο. Ἰνίστε, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἑστάλη πρὸς ἐμὲ, καὶ ἔγω ὠμιλησα μετ' ἐκείνου. Κατὰ τὸ ἔξωτερικόν τοῦ ἀνήκειν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Thara, διαιτημένην μόνην εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος. Τὸν ἥρωτηνος ἐανὸν ἐνεθυμεῖτο ἔζησέ ποτε μὲν λύκους, καὶ Ἐλασθον εἰς ἀπάντησιν. «Λύκος ἀπέθανε πολὺ πρὸ τοῦ γέροντος ἐρημίτου.» Τοῦτο δῆμος δὲν ἦτο ἀρκοῦσα ἀπόδειξις νὰ μὲ πει. Εἴτε ἐκείνος εὑρέθη μὲ τοὺς λύκους.

΄Ηχθη ποτὲ εἰς τὴν πόλιν Χεσαμπύρ παιδίον,
περὶ προφανῶς ἀνετράφη ὑπὸ τῶν λύκων. Ἐφαίνετο
ὅτι δωδεκαετές, τὸ δέρμα του ὡτοις σκοτεινὸν καὶ
λον του τὸ σῶμα κεκαλυμμένον μὲ τρίχας αἴτινες ἔξ-
λείφθησαν μόλις ἔλαβε τροφὴν εὐάλωτον. Οὐδέποτε
μίλει, ἀλλὰ κάλλιστα ἐνόει τὰ σχήματα. Δὲν ἥδυν
Θησαν δὲ ποτὲ νῦν μάθωσι τὶ ἀπέγεινε.

(κατὶ τὸ ιταλικὸν) I. Σ ΜΑΝΕΣΣΗΣ

Ο ΑΠΟΛΩΛΟΣ ΒΙΟΣ

ΕΠΑΝΟΥ ΛΟΥΤΖΗ

(συν. ὅρα φυλ., γ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

'Η Συναγαστροσφή.

Ἐπέραν τινὰ, ἐνῷ δὲ ἐμμανῆς Εὐγένιος ἦτο κεκρυ-
πένος ὑπὸ τινὰ στοὰν σύνεγγυς τοῦ κίονος, ἢ νυκτικὴ σ-
διακόπτεται αἰσθητῇ ὑπὸ μελῳδικωτάτης συμφωνίας. Κ-
ῶσον μικρὸν ἐπὶ μικρὸν οἱ λεπτοὶ ἥχοι μετεφέροντο τι-
κάκεισε ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπερρώνυνον τὰς καταβεβλη-
νας δυνάμεις τῆς ψυχῆς τοῦ ἔραστοῦ, παραδεδομέ-
ἀπάστης περὶ τὴν ἀκρότασιν, ὡς ἡ λυγίπνους αὐραὶ ἀναζ-
πυρεῖ τὸ σῶμα κατὰ τὸν τειγκόν τοῦ θέρους καύσω-
Οὐδεὶς ἥχος τὸν διαφεύγει, αἱ δὲ ρευμάδεις διανοτι-
κῶτον δυνάμεις συγκεντρουνται· καὶ συγγένεται ἐν
αὐτῷ τοις τειγκοῖς τὰς τωνὰν ἀνταποκείγον

ἐν τῇ καρδίᾳ του μελωδίαι αἰσθημάτων, ὃ δὲ νοῦς πλανάνται ἕδεις εἰς τὸν θυελλώδη στρόβιλον τῶν ταχινῶν φαντασίας ινδαλμάτων, ἀπειλήσας ἀλλεπαλλήλως τῷ πορευομένῳ ζονταῖς, ὡς αἱ ύποτρέμουσαι ἔκειναι μαρμαρύγοι τὰ ὄποιας, ὅτε ὁ ἥλιος κατοπτρίζεται εἰς διογύη, ὅπωρ ἀντανακλῶν καὶ διαθλῶν τὰς ἀκτίνας του, βιέπομε διαττούσας νῦν μὲν ἐπὶ τῶν δροφῶν, ἀλλοτε δὲ ἐπὶ τῶν τοιχῶν δωματίου τίνος.

Προκύπτει τότε λάθρα ἐκ τῆς κρύπτης του, καὶ βλέπει καταυγαζόμενην ὑπὸ τοῦ φωτὸς, διπερ διογέστη ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν θελάμων, τὴν Ἀδελίναν καθημένην ἐπὶ τοῦ ἔσωστου, καὶ κρατοῦσαν ἀνὰ χεῖρας φόρμιγγα συνοδεύουσα δὲ τὸν ἦχον τοῦ ἀργάνου ἐκείνου μετὰ θελκτικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, κρούει γοργῷ διὰ τῶν δεκτύλων τὰς ἀναπαλλούσας χορδάς καὶ φάνεται ἀναριγγύουσα εἰς τὰ μελωδήματα συνεχεῖς στεναγμούς. Ἀκατάσχετος πλέον διάπυρης νεανίας εἰσέργεται δι' ἐνδεικτικούς ποδήματος καὶ εὐρίσκει τὴν Ἀντωνιέτ

ταν μετά τοῦ Δὸν Ἰανουάριου παῖζοντας τὰ χορτά
Ἀμφότεροι, ἥμα ὡς εἶδον αὐτὸν, ἐκραύγασαν μεγαλοφώ
νως, σίονει καταληφθέντες ὑπὸ μεγίστης ἐκπλήξεως, —
Κύρι Εὐγένιο ! — ὁ δὲ Εὐγένιος, κλανούμενος, ἀ
σπάζεται ταπεινῶς τὴν χείρα τῆς Ἀντωνίεττης, εἰτ
ὑποκλίνεται ἐνώπιον τοῦ Δὸν Ἰανουάριου. Ἐν τῷ μετα
ξὺ εἰσέρχεται ἡ Ἀδελίνα καὶ τῷ προσμειδιᾷ. — "Α
παῖξωμεν τὸ Ταρόκον, λέγει ὁ ἵερες, τὸ παιγνίδιο
καὶ τὸ λοιπόνδικόν. Ἡ πελλον τὸ ἐπιγύρων τὰς Βοών

μας το λομυστροικον, η μαλλον το επιχωριον της βουν
νιας, και έπεικολούθει να όμιλη, χωρις να άκουνται παρα-
τοῦ Εύγενιον, διτις ἀλλαχοῦ τότε προσέχω πλησιάζε-
τὴν προσφιλή νεάνιδα και διευθύνεται μετ' αὐτῆς εἰ-
τὸν ἔξωστην. Οἱ ἑτεροι δύο ἐν τούτοις ἔξακολουθουσι-
τὸ παιγνίδιον των. Ὁ Εύγενιος ἐνατενίζει τοὺς ἄστέ-
ρας και ρεμβάζει, ή δὲ Αδελίνα παῖζει ὑποκρούουσι-
ἔλαφρης τὰς χορδὰς τῆς φόρμιγγος. Συνεχεῖς στοναχα-
ἀνακουφίζουσι τὰ ἀσθμαίνοντα στήθη, τοῦ ἐνθουσιαστοῦ
ὅστις, προσελθὼν ἐγγύτερον τῆς ἔρωμένης, και κατα-
βιβάζων τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἀπαντᾷ τὴν τῆς
Αδελίνης, ἣν θύλιζε. Αὕτη δὲ περιπαθέστερον τῷ ἀν-
ταποκρίνεται· διὸ δ παράφρων ἀναλαβών πλειστέραν τέλ-
μην ὀρέγει τὸν βραχιόνα, και παριπιθύεσται τὸ ἐλαφρὸ-
σῶμα τῆς νεάνιδος, ἥτις, ἡδέως προσκλίνουσα και
σιεθνομένη τοὺς σφροδρούς παλμοὺς τῆς κεφαλίας του
προβάλλει τὸ ὠραῖον πρόσωπον, τὰ δὲ χεῖλη τῆς συν-
αντῶσι τὰ πυριφλεγῆ χείλη τοῦ Εύγενιον, και αἱ ψυ-
γαὶ τῶν μετεγγέονται, ὡς εἰπεῖν, πρὸς ἀλλήλας. Ἡ
Αδελίνα ἀποσπωμένη ἐξ αὐτοῦ ἀναπηδᾷ, ἔξορμῃ, πα-
ρατυρεῖ, κατοπτεύει ἔσωθεν και ἔξωθεν, ἐνθαρρυνθεῖσα
δὲ, φαιδρὰ και εύθυμος ἐπανέρχεται πρὸς τὸν ἔξωστην
Ἀπαλλαχθεῖσα τῆς δειλῆς ἐλείνης και αἰδίμονος συ-
στολῆς, ἥτις εἰς τὰ τοῦ ἔρωτος ἀποκαθιστᾶ δυσχερέ-
μόνον τὸ πράτον διάβημα, μετά θωπευτικοῦ ἥθου
πλησιάζει τὸν Εύγενιον, διτις ἀκίνητος και σιγηλὸ-
έχει ἀτενεῖς τοὺς σφραγιδοὺς, ἐν οἷς φαίνονται στῆ-
σοντα δύο δάκρυα, ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου φέρει ἀπε-

κονισμένην τὴν ταραχὴν τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς καρδίας.

Ἐπέρωθεν εἶχε συναρπῆ ἀψιμαχίη τις μεταξὺ τῆς Κυρίκης· Ἀντωνιέττης καὶ τοῦ Δόν' Ἰανουάριού ἔνεκκ λάθους ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ. Ἐρεθισθέντες ἐκ τούτου οἱ ἀντίπειλοι, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἑφόδου καὶ τῆς ἀμύνης, δὲν οὐτε εἰχόν πλέον οὔτε ἐφθαλμεύς; νὰ βλέπωσιν, οὔτε ὅταν νὰ ακούωσιν. Ων, πρὸς πλειστέραν εὐτυχίαν τῶν ἕρχετῶν, δὲν ἀπέχωρουν εἰς τὸν προσεχῆ Οὐλαμαν, πρώτη ἡ Ἀντωνιέττα καὶ κατόπιν ὁ Δόν' Ἰανουάριος, οἵτις παντὶ οὐδένεις ἐπεδίωκε τὴν μετ' αὐτής συμφιλίωσιν. Ἔννοήσασα ἡ Ἀδελίνα δὲι καὶ ὁ Εὐγένιος διετίθετο νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃς, δι' ἐπαγωγοῦ κινήσεως τῆς χειρὸς; τῷ νεύει νὰ ἀναμείνῃ, καὶ δι' ἐπιτηδεῖου θωπείας τοῦ βλέμματος ἐμφαίνοντος; Θέλησιν εὐένδοτον πρὸς πάντα ἔρωτικὴν πόθον, τὸν προσκαλεῖ νὰ ὅμιλήσῃ. Ἡ ὑπερ-έλλουσα χρή ἡ πλημμυροῦσα τὴν καρδίαν τοῦ Εὐγενίου, συζέλλει τὸν λάρυγγά του καὶ τῷ κλεῖει τὴν φωνήν· καὶ δὲ τὸ ἔδερφος ἔφευγεν ὑπ' αὐτὸν, σαλευόμενος ποὺς; πόδις, στηρίζεται εἰς τὸ δρύπρακτον τοῦ ἔξωστου, καὶ στρέφων αὐθὶς τὰ βλέμματα πρὸς τοὺς ἀστέρες, προσπλούσται ἐφ' ἐνὸς φτεινοτέρους τῶν ἄλλων, διτις ἔπι-τοξεύει καθέτως; τὸ τρέμον φῶς; ἐπὶ τῇ κεφαλῇ του. Ἡ ψυχὴ οὗτοῦ, ητοις οὐτά τὴν διάρκειαν τῇ, ἐκτάσεως ἐκείνης, ἥτοι οἷονεις ἀποκεγγωρισμένην τοῦ σώματος, ἀνακιστὶ τέλος τὰς αἰσθήσεις, καὶ ματὶ βλέπεις στεναγμοῦ, σορθρώσας τὴν φωνήν, τῇ λέγει. «Είσαι ἀττις τῇ; ὑπερτάτης ἐκείνης καλλονῆς, περὶ τὴν ἔποικην ἐπτερύγιζεν ἡ ψυχὴ μου, πρὶν ἦν, ἐνθυμηθεῖσίτης ὑπὸ τῆς θείας αἴγιλης, πτεροφροήση καὶ καταπίπουσα εἰς χθυ-μαλὸν τόπον κατακλεισθῆ εἰς τὰ χονδροειδῆ ταῦ-τα μέλη . . .», μετ' ἐμπνευσμένου δὲ τόνου ἐξηκολούθεις νὰ διεξέρχηται οὕτω πλατωνικοὺς μύθους, διτις ἡ Ἀδε-λίνα καλωθεῖσα μᾶλλον ἡ ἐνοχληθεῖσα, καθὸ διανοο-μένη κατόπιν συνετῶν καὶ θετικῶν συλλογισμῶν, νὰ ἀποφανθῇ ἀν ητο προτιμότερον νὰ ὑποθάλψῃ τὸ πάθος τοῦ Εὐγενίου, ἡ νὰ συντινέσῃ εἰς ἐπωφελές συνοικέσιον ὅπερ τῇ ἐπροτείνετο, φεύγει δυσκανησχετοῦσα, βαδίζου-σα δὲ ἀκροποδητὶ περὰ τὸν τοῖχον, εἰσγωρεῖ εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον. Ἐκεὶ εὑρίσκει πολλοὺς; νεήλυ-δας συνδικαλεγομένους μετά τῆς Ἀντωνιέττης, πλη-σιάσασα δὲ ἀψιφρητὶ ὅπιτθεν τοῦ Δέν' Ἰανουάριού, καὶ πλέοτουσα ἐλαφρῶς τὸν ὠμόν του, — Γινώσκετε φιλοσοφίαν; τῷ λέγει μὲ σιγηλὴν φωνήν. Ἀνεγείρεται αἴρηνς ἡ αἰδεσιμώτατος ὡς ἐμβρόντητος, βαδίζει ἐπι-τείνων τοὺς βραχίονας, καὶ παρ' ὅλιγον νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ Θρανίου, ἀλλὰ προσπαθῶν νὰ ἀποκριθῇ ὑποντοθορύζει μονοσυλλάθους; τινὰς λέξεις, ἔως οὖ ἀνακλάσῃ ἐντελῶς τὴν ἴσοσταθμίαν τοῦ σώματος, ἀν μὴ τὴν τοῦ νοῦ. — Εἶνε πλατωνική; προσεπιλέγει ἡ Ἀδελίνα, ἐκραγεῖτε εἰς ἀσθετον γέλωτα, καὶ δὲτε μὲν ἀτενίζουσα τὸν Δόν' Ἰανουάριον, δὲτε δὲ τὸν Εὐγένιον, διτις ἀκολουθῶν αὐτὴν εἴχε σταματήσει εἰς τὸ ημίσιο τοῦ δρόμου, ὡ-χρόλευκος ὡς πτωματ, καὶ ἤγων τοὺς βροτύτους κρε-

μαρένους καὶ ἀκινήτους; ὡς φύσης. Ἀλλ' δὲ δὸν Ἰχ-
νουάριος, δοτις εἴχεν ἐντελῶς ἀπελλαγὴ τῆς ἀκριβίας
ἐκείνης ἐκπλήξεως, καθιστῶν δέον τὸ δύναντο ἵλαρώτερον
τὸ πρόσωπόν του, κλίνων πρὸς τὰ ὄπισθια τὴν κεφαλὴν
καὶ πειροτέρων ἐπ' ὅλιγον τεῦ; δρυπτικούς, ἐκπέμπει
φωνήν τινα κριγμώδη καὶ ἀπαντῷ πρὸς τὴν ἐρωτώσεν,
—Δέν γινώσκει; δοτις ἔγω εἶμαι ὀπαδός; τοῦ Πετράρχου;
—Τότε ἐπὶ τοῦ κύρου Φραγκίσκου ἐγένοντο ἀπλετοὶ
γένωτες, καὶ ἐξασφενδόναντο δηκτικὰ σκόμπιατα ἐκ
τοῦ στόματος; τῆς πονηρᾶς Ἀδελίνης, ζτίνα πάντα τὴν
εὐχέλων εὔτοχως κατὰ σκοποῦ, καίτοι δηπάντες, πλὴν
οὐτῆς μόνης, ἐνόμιζον διειποθύνοντο κατὰ τοῦ Δόνη
Ιανουάριου. Εκεῖνος οὖντος καθήπτοντο ἀλιθῶς οἱ
λόγοι ωὗτοι ιστάτο παρέκει, καὶ οὐ ἐκ τῶν πικρῶν
σκομπιάτων προξενούμενό δργή, ἀνέρλεγε τὸ αἷμά του
καὶ τῷ συνέπει τὰ νεῦρα, χωρὶς νὰ διαφεύγῃ οὐδὲν οὐ-
δεμία καν λέξει; Η τροκκοδόμος; ἐκ τῆς φιλοτεκνίαμονος
διηγήρυθε. Τέλος, διαρρργείσης τῆς καρδίας του ὑπὸ^{της}
ἀγανακτήσεως καὶ τοῦ ἀλγοῦς τῆς σκληρᾶς, καὶ
περατεταμένης ἐκείνης παχιδίζε, ήτοι μάζετο νὰ δινχυ-
ρήσῃ ρίπτων τῆς κάκετος ἐμπυρά βλέμματα, διει-
φράξ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνθος τι διπερ ή Ἀδελίνης ἐκρότει
ἀνά κείρης καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν. Λιχράνιος, η τὸ ἔνθισης,
ἐπανέργεται καὶ προτίθεται νὰ ἐκγύτη τὴν δργή-
του καταπτίδην οὐδὲ ἐπὶ περουσίζ τῆς εκουπτρίας, διε-
τῷ ἐπέργεται κατὰ νοῦν διει η Ἀδελίνη τὸ εἶναι ἐπί-
τιδες παρακτήσαι, διπα; ωὗτος τὸ Κάρο Ηρακλίσιος ἐν-
τῷ ἄμα τῆς μανίας τῆς παχιδρίωδους ἀκδικήσων, καὶ
μετασχιλῶν γρώμαν, τὸ κρύπτει εἰς τὸ στήθος του, καὶ
ἀπέργεται ηρέμη χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ.
Βέλον εἰς τὰ ἴδια, διάννοιχρο βήματος περιφέρεται
εἰς τὸ δωμάτιον ἀπέναντί του εἶναι ἀνοικτὸν τὸ παρά-
θυρον, ἐν δὲ τῷ αἰθρίῳ οὐργνῷ φρεινος; καὶ φωταγγής
ἀκτινοβολεῖ διατόπερ, δι εἴρη πρὶν θεωρήσαι μεταξὺ τῆς
λαμπυδόνος τῶν μικροτέρων ἄλλων ὑποτρέμει ἀδίστοιος
η διαγυγής ἀπτες, ὥσπεντο θήλεις νὰ παρχολούσθητη τούς
παλμούς; ἐκείνης τῆς καρδίας, ητοις ἐταλαντεύετο με-
ταξὺ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς πίστεως, μεταξὺ τῶν ἀ-
σταθῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ζωφερῶν ἐπλίδων. Κατα-
κλινθείς ἐπὶ τῆς στρωμάτης, κλείει τὰ βλέφαρά τὰ
πλάσματα ἀτίνα τῷ περιστῷ η ἐξημένη φαντασία
μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀμευροῦνται, καὶ εἰς συγκεγυμένους
εἰλόνες ἐκλείπουσιν. Οἱ σφροδοὶ πτλμοὶ τῶν σφρυγμῶν
του γχλαροῦνται ἀνεπισθήτως, τὸ αἷμα ἀναλαμβάνει
τὴν ὁμαλήν οὐτοῦ κίνησιν, η καρδία του πάλλει γχ-
ληνώτερον καὶ τέλος τὸ καταπεπονημένον οὐδάμα του
κυριεύεται μάθεται; εὐεργετικῆς νάρκης του ὑπνου. Τότε
η ψυχὴ αὐτοῦ ἀφροτάξεται ὑπὸ ὀπτασίας ητοις διαρ-
κεῖ μέχρι τῆς τιγμῆς καθ' οὐδὲν ανεγείρεται. Θυμητες δ-
ιετορον! ἔβλητε καθ' ὑπνους διει περάτει εἰς τὰς ἀγκάλας.

КЕФАДАИОН

Σχιρτῶν καὶ περιδινούμενος ἐπὶ τῶν εὐτερόφων

πλευρῶν του, εὐθυμος πέραν τοῦ δέοντος, ἔρχεται ὁ Δὸς Ἰανουάριος, ὃστις διακρίνων ἀποθεῖν τὸν Εὐγένιον προπορευόμενον, τρέγει κατόπιν του καὶ τὸν καταφένει. Ὁ Εὐγένιος εὑρεθεὶς ἀντιμέτωπος; τοῦ αἰδεσιμωτάτου, ἀπορεῖ βλέπων αὐτὸν τοσοῦτον περιγγαρῆ, καὶ δὲν δύναται νὰ μνυτεύσῃ ἑποῖον ἀσύνθητος συμβέβην φιδιδύνει τὴν καρδίαν του, καὶ καθιστᾷ ἀκτινοβόλους; τοῦ; ὁ φθιλμούς του. Ὁ Δὸς Ἰανουάριος ἐκ τοῦ ἀνυπομόνου ἥθους; του φινιδύμενος ὅτι ἔχει ἀσχολίας κατεπειγούσας τῷ λέγει ξηρῶς. — Ἐλθετε μαζῆ μου νὰ γοντευθῆτε! Ὁ Εὐγένιος ἀνασπᾶ τοῦ; Ὀώμους, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν προσποιεῖται ὅτι δὲν ἔννοει, ὅτε ὁ Δὸς Ἰανουάριος, δπω; μὴ ἔλλη; εἰς περιττὰς μετ' οὐτοῦ δριδίας, ἔξαγει ἐκ τοῦ θυλακίου ἔγγραφόν τι, τὸ δεικνύει αὐτῷ ἔζωγραφται μένος αὐλός καὶ κάτωθεν χρυσᾶ γράμματα λέγοντα Ἀρχαδία. Ὄλαι λοιπὸν αἱ τέρψιες καὶ αἱ παρεμβολαίς; αἱ ὑποσχεθεῖται εἰς τὸν ταλαιπωρὸν νέον, ὑπῆρξεν τὸ νὰ παρευρεθῇ εἰς; τὴν συνέλευσιν ἀσματογράφων τινῶν καὶ στιχουργῶν, οἵτινες ἀπεκάλουν καὶ ἐτιτλοφόρουν ἔχοτας ποιμένας Ἀρκαδίας, ἐκ τῆς ἐπωνυμίας τῆς ἑταιρίας, οὔσης, ω; συνήθως ἔλεγον ὁ Δὸς Ἰανουάριος, πρωτοτόκου θυγατρὸς τῆς μεγάλης Ρωμαϊκῆς μητρός. Ἐμβάτε ὁ Εὐγένιος εἰς; τὴν αἰθουσαν, συσπειροῦται εἰς; τὸ διάκενον παρθύρου, οὐδὲλως προσέγγων εἰς τὸν φίλον του, δησις καταλαβὼν τὴν θέσιν του ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ Παρθούσου ἀλσους μεταξὺ τῶν προσφιλῶν συμποιμένων του, ἔξερχεταιν ἐν δηλητῇ λάρψῃ τῇ ἀγροτικῇ δόξῃ του.

"Απεξ μόνον ἐμειδίσκεται ο Εὐγένιος ἀκούστας ὅτι μετεβλήθη τὸ ὄνομα τοῦ αἰδεσιμωτάτου εἰς τὸ τοῦ Μενάλκη Γλυκερίου, ἀλλ' ἔπειτα δὲ ἐπέστησε πλέον προσοχὴν ὅτι δὲ ἐλέγετο ἡ ἐπράττετο, δὲ ἀκατάπιστος θροῦς τῶν φωνῶν, ἐνθύμενος μετὰ τοῦ πατάγου τῶν ἐπανειλημένων χειροκροτήσεων καὶ ἐπευφημίων, πρὸς δὲ ὁ παράτονος θύροις; ὃς φώνων καὶ συριστικῶν σφράγινων, ὅστις παρενείρετο εἰς τὰ διαλειμμάτα, πάντα ταῦτα προσέβαλον συγκεχυμένως τὰ ὥτα του, ως τὸν κατοικοῦντα τὰ παράλια ὁ ὑπόκωφος ρόχθος τῶν κυμάτων, θρυσμένων κατά τῶν σκοπέλων.

Πίληνουχρίου.—Εἴπατέ μοι, παρακαλῶ, ποῦ πορευόμεθα; πῷ λέγει.—Εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὑπολαμβάνει ὁ οἱρεύς, καὶ ως νὰ ὕψειλεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν κερατίνην εἰς τὸ σεβαστὸν τουτοῦ ὄνομα, ρίπτει ἐπὶ τοῦ συνεταίρου του βλέμμα ἔμπλεον οὔκτου καὶ ἀγανακτήσεως, χωρὶς δὲ πλέον νὰ σταθῇ, ή νὰ ἐκφωνήσῃ μίαν μόνην λέξιν, διανύσκοντες ἵκανον διάστημα δρόμου, φθάνουσι τέλος εἰς τι μέγαρον, εἰς τὸν πυλῶνα τοῦ ὄποιου δὲ Δὸν Ἰανουάριος σταματᾷ ἐπὶ ὅλιγον ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ διυθετήσῃ ἐπὶ τοῦ σώματος τὰ ἐνδύματά του, ἐν ἀταξίᾳ ὅντα ως ἐκ τῆς βίας τοῦ νὰ φύσῃ ἐν πάχει εἰς τὸ μέρος ὃπου προφχνως τὸν ὕφειλκυον διπάντες οἱ πόθοι του. Τόσῳ δὲ ἔνθους ἡτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲ ἀγαθὸς οἱρεύς, ὥστε ὅλος ἀνάρπαστος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἀνέβαινεν ἀνὰ δύο τὰς βαθύταξας, διασείων τοὺς βραχίονας, ὠσανεὶ οὗτοι ἡσαν αἱ πτέρυγες δι' ᾧν ἐφαντάζετο νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τὴν γῆν πρὸς τὰς αἰθερίους ἐκτάσεις· χωρὶς δὲ οὐδόλως νὰ παρεμποδίζηται οὔτε ἐκ τῆς ἐπισπεύσεως, οὔτε ἐκ τῆς ὅρμης τοῦ κινήματος, ἀνέκραζεν.

Ο Παρνασσός, αι δάσεις ιδού και ο ζαυθός
Και νεαρός "Απόλλων εἰς τὴν σκιὰν ἐστώς"
Ίδε τὰς Μούσας δίλας τὴν ψύχην χαροπάς!
Και τους φειδρούς συνάμα κ' ἔξοχους ποιητάς!

ΙΑΚΩΒΟΠΟΥΛΟΥ ΔΕΗΤΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΚΟΥ ΜΟΣΧΕΙΟ ΧΙΟΝΙΟΥ

χίονα του Ἀλεξίου Τσαρεβίνθιου, δοτε; Ιστάτω ἐκεὶ πλη-
σίον περιμένων αὐτόν· ὃ δὲ ἐιδοξός δαιλος ἐγκατα-
λεῖπει δι' ἔκεινην τὴν ἡμέραν τὸ σιάδιον τῶν διανο-
ητικῶν ἀγώνων του. Οἱ δύο Ἰανουάριοι ὅμως ἐξερχό-
μενοι, στρέφεις ὅπισθεν τὴν κερκλήν ὅπως πυρροτηρησῃ,
καὶ ἐκπωνεῖται.

*Ω εύτυχες ἡμεῖς τῆς Ἀρκαδίας ή ὄμιλος
Οὐ μετά τὸν σάλον ἀμφισσόλου τόχης
Ἐπὶ τῶν θιαγενῶν ὁ γένων ἐμδεικτῶμεθα*

Ο Εὐγένιος ἐπίσης γένισεν ἔτι ἄπαξ πρὸς τὸ καθω-
νογέσιον τὸ βλέμμα ἐπικολούθησε κλονοκάρδιος σεναγ-
μός καὶ τέλος ἀφῆκε καὶ αὐτὸς τὴν ἔρημον αἴθουσαν.

(Ἐπετατ συνέχεια) Δ. Α. Τ.

Π. ΧΙΩΤΟΥ

Ο Ηλίας Ζερβός, ως βιογράφος Σωκράτους Κυρρή; καὶ
Γερασίμου Λαϊβαδᾶς βιογραφία ὑπὸ Π. Γρατσόπου.

Οὐ Ήλίας Ζερβός, μεγαλομάρτυς τῆς Ἰανίου ἀνεξαρτητίας, μὲν ἐπιστολιμιταῖς διατριβαῖς ἐκθέτει ἐν μὲν τῇ πρὸς Ἀγησιλαού, τὸν βίον Σωκράτους Κουρῆς Κερκυραίου, ἐν δὲ τῇ πρὸς Αρισταγόραν τὰ αἰτια τῆς ἀπομονώσεως τοῦ βίου του μετα τὴν νίκην τῇ ἐνώσεως τῆς Βατανῆς. Τις δὲ ὁ βιογράφος; Ζερβός, καὶ τίς ὁ βιογραφούμενος; Κουρῆς ἄπαν τὸ Πανελλήνιον γινώσκει. Ταῦτα αὐτῶν ὡς περίδοξα ἔνεγραψησαν εν τῷ βιβλίῳ τῆς παγκοσμίου πάλης ὑπὲρ ἀνεξαρτητίας τῶν λαῶν καὶ ἀποκτασιάσεως τῶν ἔθνικοτήτων, "Οἱ δὲ περιττοροῦμεν μόνον ἐν τῇ ἀξιοπληνῷ καθάπεντα βιογράφοι, πῶς ἀτίθετοι τὸν πολιτικὴν πορείαν ποὺς ἐπίτευξιν τοῦ κοινοῦ σκοποῦ τῆς ἐνώσεως, διὸ θίνη γωνίζοντες, ἀμφότεροι διετέρησαν τοτεύτην διακαῆ ἄγιαν πάνταν ἥλλησις, ὥστε ὁ βιογράφος νὰ ἐκτιμᾷ τὰς πολιτικὰς καὶ ιδιωτικὰς ἀρταῖς τοῦ βιογραφουμένου καὶ εὐστόχως νὰ περιγράψῃ ἄθλα καὶ συνεργείας.

Οδός διάγουστα εἰς τὸ τέκμαρ τοῦ ἁγίων ἀντιθέ-
τως τοῦ διατρέχοντος ἄλλην πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος, ἀ-
πεντά δυσχερίας, ἐμπόδιος, περιφράγματος. Τρύπα βοχ-
δύνουσι, κατακρατοῦσι καὶ πολλάκις διακεπτοῦσι τὴν δι-
έξοδον, ἢ ἀποφράτουσι τὴν διαδρομήν. Δοξασίς καὶ ἑ-
νέργειαι εὐχερεῖς φινιδιαναι, ὅπως πραγματοποιηθῇ πᾶ-
σα ἴδεα, ἀντιτάσσεται εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ ἀντι-
φρόνως πράττοντος. Ἐντεῦθεν ἀντιρρήσεις, ἀντενέργειαι,
δυσχέρεσκειαι, διενέξεις, ἔχθροπάθειαι. Τοιαύτην ἀποδει-
κνύει ἡ ἱστορία δλων τῶν πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν
κομμάτων.

Ἐκεῖτος ἔχων ιδίαν ἀρχὴν, τρέπον ἐνεργείας, καὶ σχέδιον πργματοποιήσεως; συγχρούεται τοι; ἄλλοι; οἵτινες ἀντιδοξά πρεσβεύουσι, σχεδιάζουσιν, ἐνεργοῦσιν. Ὁποσσι αἱ διενέεις καὶ αἱ ἀντιδράσεις μεταξὺ τῶν τότε πολιτικῶν κορμάτων ἐν Ἐπτανήσῳ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ἑγγάσσεως; Καταγθόνιοι ἐπολέμουσι μεταρρυθμισταίς καὶ

ζεσπάταις, οἱ διζεσπάται μεταρρυθμίσῃς; καὶ κατα-
θονίους, οἱ μεταρρυθμίσται τοὺς διζεσπάστας. Οἱ μὲν
καταχθόνιοι, θέλοντες δύστάθλητον τὸ καθεστός τῆς
ονίου πολιτείας Staliū quod, ἀντέπορχτον εἰς τοὺς
μεταρρυθμίστας, βουλομένους τὴν βελτίωσιν τοῦ καθε-
τῶτος, καὶ ἔσπευδον νὰ καταστρέψωσι τοὺς διζεσπά-
τας; οἵτινες ἐπεγειρισθησαν τὴν ἔξοντωσιν τοῦ καθ-
τῶτος. Οἱ μεταρρυθμίσται, ἐνῷ ἀντεπάλξιον πρὸς
οὓς καταχθόνιους, ἡρεθίζοντο κατὰ τῶν διζεσπάστων,
τοὺς παρέλυους πάνι σχέδιον βελτιώσεως. Οἱ διζεσπά-
ται κατεβόῶν τῶν μεταρρυθμίστων, ὅτι διὰ τῆς πο-
νίας των ἔθράδυνον τὴν ἔνωσιν, καὶ ἀπέφροττον τὴν
αγωτέρχη διέξοδον εἰς τὸ τέκμαρ τῆς ἔνωσις. Πολ-
λοὶ λοιπὸν αἱ μεταξὺ τῶν διζημαχομένων κομμάτων
ενέζεις; καὶ ἕριδες ἐν τε τῇ Βουλῇ καὶ τῇ δημοσιο-
ναρχίᾳ τοῦ Ἱονίου. Οἱ κορυφαῖοι τῶν κομμάτων ὥστε
εἰς διαμάχην, καὶ οὐδέποτε εἰς σύμπνοιαν διέκειντο.

Πάθεν λοιπὸν πηγαῖς, ὅτες ὁ κορυφαῖς τῶν ρέων
προστῶν Ζερόδε, νῦν ἐκτιμήσῃ πολιτικὴν πορείαν τοῦ
ντιθέτου ἔχοντος Κουρῆν, τοῦ κορυφαίου τῶν μεταφρούθ-
ιστῶν. Βεβείως, κατὰ τὸν περιώνυμον Καντοὺ, ή δι-
γορχία τῶν συγχρόνων γράφεται ἐπιτυχῶς; μόνον ὑπὸ^τ
τῶν γνωρίμων τοῦ Εισγραφουμένου. Οἱ ἐκ τοῦ πλησίουν
ινώσκοντες τὸν ἴδιωτικὸν καὶ δημόσιον θεοὺς αὐτεῖ,
ἴνανται ὡς αὐτόπται μάρτυρες; νὰ επινετλάθωσι τὸ
ὅ ἔωρακν; μεμχρύρησ, καὶ ἀλτήθ; ή μετρυρίζ; ή
τῶν εἰς διὰ θάκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν; — Καὶ διὰ
ερῆς; ως ἄγωνιστης; τῆς ἐνώσεως δύναται νὰ εἶπῃ,
ἴδον τὸν Κουρῆν, πονηρωπίλητα, ἐγνώσισα τὰ αὐτοῦ φρο-
ήματα, ἀλλ' ως ριζοσπάστης οὐδέποτε παρηκολούθησε
ἢ μετερρυθμιστικὴν πορείαν του.

Οὐ ἔωσται δῆμος τις, αἱ ἀντιπάθειαι δὲ τὴν ἀνδρασίν, δὲν καθυπέβαλλον εἰς κακὴν ὅφιν τοῦ βιορρεύοντος τὰς προσεις τοῦ θεογράφου μένου; Οὐδεὶς ἐθεογράφος διαφεντάς πρὸς τὸ θεογράφούμενον πρώτον, κατέστησε αὐτὸν σεβαστὸν, ἄνευ τοῦ νὰ καταέρῃ εἰς λίθελλον τὴν ἀμερόληπτον θεογραφίαν. Οὐλάφης ἔθεογράφος τὸν Ματσίνην, ἀλλ' ὠμοφρήνει καὶ υπήργει κατὰ πᾶσαν πολιτικὴν πορείαν. Αξιότιμον γραχτήρις τὸν 'Αξέλιον ὁ Κεντούς' καίτοι δὲ εἰς τὰς περὶ παποκριτίας δόγματα δὲν ὠμοφρόνει. Εθεύτησεν δῆμος αὐτὸν καθ' ὅλα τὰ περὶ Ιταλικῆς ἐνώπιων απρεγχέντα; Ήδης λοιπὸν τοσούτον θικάστης καὶ θικαστής τοῦ προμάχου τῶν μεταρρυθμίσεων Κουρῆ ὁ ποποιούμενος ἀεὶ τὰς μεταρρυθμίσεις Ζερβός; Τούτον αναδίκην φινόμενον ἀπεντάται εἰς τὴν καθολικὴν ραμμιατολογίαν τῆς θεογράφης συγγραφῆς.

Πόδες λύσαν τῆς ἀπορίας ταύτης ἀπαντώμεν. Ή ἱδέα
ἡ ἔθνικης ἐνότητος, ἀνέφλεγε τὴν καρδίαν τοῦ φίλο-
πάτου Ζερζού ἀνευ πινδὸς ἰδιωφελείας ἢ ἀντιπαθείας,
ἄλλα διὰ πάσους αὐταπάροντάσεως καὶ θυσίας. Μὲ τὴν
ὑτὴν αὐταπάροντος καὶ προθυμουμένην ἐπεποθεῖτο ἡ ἐνότητος
εἰς ἐσπεύδετο καὶ ὑπὸ τοῦ Κουροῦ. Οὐδέποτε μοχθηρίω-
ς ἢ κακοβούλια κατεμόλυνε τὴν ψυχὴν τοῦ Κουροῦ ὡς

καὶ τοῦ Ζερβοῦ ἐν τῷ πολιτικῷ τούτῳ ἀγῶνι. Οὐδέποτε ἔθωρίθησαν σμφότεροι διι., ἐπωφελούμενοι τῶν περιπτώσεων χρόνου καὶ τυχίας φορῆς πραγμάτων, ἥλιττωσιν αἰσθημά καὶ διάνοιαν, παρθλλαχέντες ἀρχής καὶ φρόνημα, μετέτρεψκαν πορείαν καὶ διάθεσιν. Εὔσταθεις καὶ οἱ δύο εἰς τὰς πεποιθήσαις, ἀκέρχοι τὸν γραπτήρα, ἀμετάτρεπτοι εἰς τὰς ἀρχὰς δὲν ἔκλιναν ποτὲ αὐξάνα εἰς ἀντιπάλους, η ἐπροσκύνησαν τοὺς ἐπ' ἔχουσίσιν. Οὔτε ἐθυμίσαν τὸν δυνατὸν τῆς ἡμέρας, η ἐρρεδίονύγησαν πρὸς Κλασσῆν καὶ κατεδρομὴν προτώπων ἀλλοτρίων, δπως καταβάλωσιν ἐκ φύσου η ἑκδικήσεως ἀντίφρονας. Οὐδέποτε ἡθέλησαν νὴ πνιγῶσιν εἰς ἀλλεπάλληλα κύρια ταῖς ἰδιοτελεῖς; ὥστε, δπως; ἐπευξίασι, μεγαλύνωσι καὶ εὑπορίζωσιν ἔχιτούς, νὴ θυτίσωσιν ἀντίφρονας καὶ διμόρφονται, διαβάλλοντες ὡς δειλοὺς τοὺς γενναιόδρομοντας, ὡς προδότας τοὺς ἀλληλεῖς πατρώτας, ὡς κακοβούλους τοὺς εἰδικρενεῖς, ὡς ἀτίκους τοὺς ἐντίμους. Μὲ τοικύτην ἀνήθικον διαγωγὴν, ήτις διεστρέφει τὴν τιμὴν δι' ἀτιμίας, τὴν πιστιν δι' ἀπιστίας, τὴν ἀρετὴν διδικτίας, τὴν εὐφρημιαν διδικ δυσφρημίας. Θύ., ποτὲ δὲν ἔχομαίτεσσι τὴν πολιτικὴν πορείαν τῶν ἔκαστος. Αλισσοδέ-ετο εἰς τα δεσμωτήρια δ Ζερβός, ἔχασαντο εἰς τὰς ἵζορίας, οὐδέποτε μαρφόμενος η δυστυχεγετῶν κατὰ τῶν συνεργούσιων εἰς τὰς κατεδρομάς του. Ενήργεια ἀνακριτικά καθήκοντα κατὰ στασιασθῶν δ εἰς αγγελεῖς Κουρῆς, ἐτράνωτε φωνὴν διπέρ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ βουλῇ ὡς Βουλευτής μηδέποτε δμως εμένυθη η κατεδιώξει τοὺς πολιτικούς, ἀντίφρονας, η χρζόμενος τῇ ἔχουσισι καὶ ταῖς πλουσιοδωρίαις αὐτῆς, ἀρχοντεις εἰς τὴν ἔκδηκτον της τούς δυσκαρεστημένους τῇ ἔχιτού πορείᾳ καὶ ἀντιφερομένους.

Εἰδικήρινεια λοιπόν, ἀγάπη, συναίσθησις ὑπὲρ τῆς ἔθνης ἀποκαταστάτεως τοῦ Ιονίου, συνέδεε τὰς συνεργείας ἀλλήλων Ἐπίμαχη, ἡγάπη, ἐσέβετο ὡς ἔθνο μάρτυρα καὶ ἀλητὴν, καὶ ἐδικτυλοδεῖκτει ἐν τῇ βουλῇ διατάξει θεοῦ τοῦ πατέρος τὸν προστάτην Ζερβόν. Ἐσέβετο τα πατριωτικά φρονήματα καὶ ἐνεργίας τοῦ ἔθνος οὐρανού, Κουρῆ διατάξει τοῦ Ζερβόν. Ἰδού τὸ αἴτιον, διὸ τὸ δόποιον διατίθετος τὴν πολιτικὴν πορείαν διατάξει τοῦ Ζερβόν ἐθιστράρησεν εὐστόχως, ἀκριβῶς καὶ ἀμφορίητως τὸν μεταρρυθμιστὴν Κουρῆν. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν συγγραφῇ ὅμολογετ τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ, χαρακτηρίζων αὐτὸν φέλον εἰδικερινόν, φιλοδίκαιον λειτουργόν, ἀγαθὸν πατριώτην, γενναῖον πρόμαχον τῆς ἔθνης ἀποκαταστάτεως τοῦ Ιονίου.

Ολίγα δὲ ἔχομεν νὰ εἰπωμεν περὶ τῆς θήικοπολι-
τικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ζερβοῦ πρὸς Ἀρισταγόραν. Βκα-
στος ἐπεθύμει καὶ ηδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν πρωταγω-
νιστὴν τῆς θύηκης ἐνώσεως τοῦ Ιονίου Ζερβὸν εἰσέτι
ἐνεργὸν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ πολιτείᾳ. Καὶ πῶς τοιοῦτο
δικαιωματικὸς καὶ ιθυντικὸς δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτη-
ται πέρα του θυμοδαστορὸς τοῦ Ιονίου; Ήαν, ἀγω-
νιζετο, οὐτερόθι τικῆσας εἰς τὰ σταδίους διατελεῖ
ἀποκρύπτεται καὶ ἐπέγειραι τῆς ἐπομένης δόξης καὶ

μοισιδης των ἄριθμων του; Νῦν δι πρωταγωνιστής Ζερ-
ός ἀπομακρυνθείς τοῦ ἀνοιχθέντος νέου σταδίου διε-
κνελλήνιον Ἐγνωσιν, ἀπομεμονωμένος διάγει ἐν τῇ οἰ-
κῇ, ζῶν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ εἰρήνῃ, συγκρίνων τὸ ἑν-
τὸς πρᾶτος πάρελθον, καὶ σκεπτόμενος τὸ μέλλον.

Τα αετιά της διαγωγῆς ταύτης ήθέλησε νὰ δεῖξῃ
ιὰ τοῦ ἡθικολογικοῦ φυλλαδίου του. Ἐν αὐτῷ περι-
ράφει τὸν ὑψηλὸν καὶ ἀκατάβλητον χρεωκτήρον ἀν-
ρός, δοτικούς ὑπέστη ὅλης τὰς δοκιμασίας ὑπὲρ τῶν ἀρ-
ῶν καὶ φρονημάτων, ἐπάλαισε πρὸς πᾶσας τὰς κεκου-
τιας, ἀκαταμάχητο; δὲ καὶ νικητὴ διέμενε. Νῦν δὲ
ὑρίσκει τὴν εὐδαιμονίαν του εὐφραντόμενος; τὰς ἡδονὰς
ἥς εὐευειδοσίας, ἀναμιμνησκόμενος; τὴν εὐδειαν
αἱ ἀθωότητα τῶν προγενεστέρων δοκιμασιῶν, ἐ-
στάζων τὰς περούσας ἔθνης περιστάσεις, καὶ ἐ-
ποθῶν δικαιοσύνην καὶ πρόσδον εἰς τοὺς μετα-
ενετέρους; Τοιοῦτον ἄτομον, λέγει δὲ ἡθικολόγος Ζερ-
ὸς, πιεζόμενον μὲν ὑπὸ τῆς συγγρόνου διεφθάρμένης
ποχῆς, θρηνεῖ τὰς σκανδαλώδεις παρεκτροπὰς, καὶ
αἱ φιλεπιδίκους καὶ φιλαρπάγους ἔξεις του περρότος.
Ξέρχομενος δὲ τῆς καταθλιβούστης ἀιμοσφρίζτης δικ-
ῆς ἀγχθῆς δικνοίς του, ἐπικνικάπτει πρὸς τὸ ὑγιέ-
τερον παρελθόν, δικαιῶν καὶ ἐκθειάζων αὐτὸν. Δὲν
είπει ὕρως τοῦ ν' ἀτενίζῃ καὶ πρὸς τὸ αἰσιώτερον μέλ-
εν, καὶ ἐπὶ τούτῳ εὐελπίζεται, καὶ πάρηγορίται. Ηὐ-
αῖς δὲ καρδιαὶ περιμυθοῦμένη πάρε τῶν λόγων τῆς
γίας; ήμῶν πίστεως, χρήσις εὐνοϊκῆς τῆς περικυκλού-
ης φύσεως, συνομιλία μετὰ ἐκλεκτῶν καὶ δικοιοτεθῶν
ἴλων, καὶ ἐπεσχόλησις καὶ διασκέδασις μετὰ ἀθώων
λασμάτων, φιλοσοφικὴ δὲ διάνοια καὶ μελέτη εἰς βιβλία
κτιοπτρίζοντα δυστυχεῖς καὶ εὐτυχεῖς περιπτώσεις; συ-
ειναιστιν εἰς εὐτυχῆ καὶ περιμυθιτικὴν δίκαιαν ἀνδρῆς;
Διντος μὲν ἐν ἀπομονώσει, ἀλλ' εὐφραντομένου ἐν εὐ-
ευειδοσίᾳ, ἥτις καθιστᾷ σητικές τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν
οὐ εἰσέτι ἐν τῷ κόσμῳ ζῶντος, καὶ μὴ περιμένοντος;
Οὐερὰν τὴν τελευταῖαν ὥραν τοῦ θανάτου;

Πάμπολλα δὲ παρεδίγματα αὐταπαρέντως, ἵνθισι
ισποῦ καὶ εὐσταθεῖσε πατρίου ἀγάπης, κατοπτρίζει ἐν
υγγραφῇ δ Παῦλος Γρατοιάτος, βιογραφήσας τῶν ἄλ-
ον πρωταθλητὴν τῆς Ἰονίου ἀνεξερπούσας. Γεράσιμον
εἰβαδάν. Πληρέστατα καὶ πιστὰ διαγράφει οὐσια ἐδρ-
ατουργήθεσαν ἣν Κεφαλληνίᾳ ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμ-
κνίσεως τοῦ Λιβυκᾶ εἰ; τὴν πόλιτικὴν σκηνὴν τοῦ
ονίου. Αἰσθημα Ἐλληνικῆς φιλοπότερίας διεκρίνεται ἐν
ἡ καρδίᾳ τοῦ βιαγράφου κίλαμος καὶ λέξις κα-
χρεύουσα προσφυτής καὶ κατάλληλος συνυφίλενος βίον
οὐληπτεύοντος καὶ εὐτυειδήτου ἀνδρός, ὃς τις ἴνυσταις περι-
στατικαὶ εὑπώτεραι καὶ οἰκογένειαν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῆς
Ξλλάδος. Διὸ καὶ διαγράψας Γρατοιάτος ἄξιος ἐπικί-
ου καθίσταται, πλουτίων τὸν ἔκστατον τῶν γραμμάτων
εὐδόκιμα πονίματα.

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

* * * Η ἑλευθερία τοῦ θείου πλάσματος εἶναι δώρον
Θεοῦ κατὰ τὴν πλάσιν αὐτοῦ δωρηθέν· εἶναι θρησκεία
εἰς ἣν πᾶς ζῶν πιστεύει, εἶναι θεότης ἣν πᾶν ἔμπονον
ἀγαπᾷ καὶ πᾶν ἐμψυχον λατρεύει. Ο μὴ γινώσκων τὸν
ἑλευθερίαν, εἶναι κτῆνος ἄψυχον· δο μὴ ἀγαπῶν αὐτὴν
ἡλίθιος· δο μισῶν αὐτὴν, ἔκτρωμα φύσεως· δο καταδιώκων
αὐτὴν, αἰσχρὸν τῆς κοινωνίας βδέλυγμα· δο κατ' αὐτὴς
μαχόμενος λαοφόρος, προδότης. Ο ἀνθρωπος ἐπιθυμεῖ
τὴν ἑλευθερίαν του, δπως δο χωλὸς τὸν πόδα, καὶ δο
τυφλὸς τοὺς ὄφθαλμούς του.

* * * Αν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πατρίδα, δν ήμεθα
ζῶιοι νὰ ζῶμεν ὡς ἔνδρες ἑλευθεροι, ἂς διδη ἔκαστος
ὅτι ἔχει καὶ δύναται ὑπὲρ τῆς πατρίδος. (Γ. Γεννάδιος.)

* * * Χρυσοῦς κανὼν διὰ νέαν εἶναι, τὸ δυτικὸν μετὰ
τῶν θηλέων φίλων αὐτῆς, ὥσει κύριος ἣν παρὸν καὶ
τὴν ἡκροῦ το καὶ μετὰ νέων, μοσεὶ γυναικες ἡσαν πα
ροῦσατ. (Punch)

* * * Η ἀγάπη εἶναι τη ἀνέκφραστον· εἰς τόμος ἐν
μιᾶς λέξει· εἰς Ὀκτανὸς εἰς ἐν δάκρυ· εἰς ἀνεμοστρό^ρ
ἔλος εἰς ἐναγμόν. Η εἰδαιμονία εἶναι ἡ ὑπαρξία
καὶ ἡ συντήρησις τῆς κοινωνίας.

* * * Ο ἕρως εἶναι τὸ ὅπλον, δπερ δο "Ψυστος ἐρεύ
ρεν ἵνα δημάσῃ τὸν ἀντάρτην ἀνθρωπον, ἀφοῦ πάντα
τὰ ἄλλα μέσα του ἀπέτυχον.

* * * Η ζηλοτυπία γεννάται πάντοτε μετὰ τοῦ ἔ
ρωτος, ἀλλ ὀυδέποτε ἀποθνήσκει μετ' αὐτοῦ.

* * * Οταν ἡ ψυχὴ μας εἶναι πλήρης αἰσθημάτων,
τὰ χείλη μας εἶναι μελίρρυτα. (Βοθενάργιος)

* * * Ο εἰλικρινής φίλος ἔχει τοῦ ἀρίστου ιστροῦ τὴν
δεξιότητα καὶ τὸ διαγνωστικόν του καλλίστου νοσο
κόμου τὸ ἀγρυπνον καὶ περιποιητικόν· τῆς φιλοστοργο
τάτης μητρὸς τὸ φίλτρον καὶ τὴν ὑπομονήν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΨΑΛΤΗΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ Δ. ΣΟΛΩΜΟΝ

Τῇ; Λευθερίζεις εοῦ ἀκτίσανε τ' ἀνίκητα τὰ γίρια
Κυδοῦρι σμαραγδόπλοκο νὰ κλῆ τὰ κοκκαλά σου
Κ' ἀπάνουθε τὸν "Υμνο σου σου σηγραφαν μὲ ἀστέρια
Τοῦ εἰκοσιένα οι Μέρτυρες, η αιματωμένη Ἐλλάς σου.

Τὸ Μεσολόγγι ἐστέναξε πικρὰ στὸ θανατό σου
Καὶ ὁ τοιγος τῆς Τριπολίτεως ἀπὸ τὰ βάθρα ἐστίστη,
Ο ἥδης σ' ἐπροσκύνησε, γιατὶ τὸ μέτωπό σου
Η ἑλευθεριά σου ἐφίλησε καὶ τ' ἀγιστεν ἡ πιστι.

Τοῦ Ράγη μας ἡ ἀγία ψυχὴ σου ἀνοίξε τὰ στήθη,
Κ' ὁ Μπαΐρων μας ἔτρεξε τὸ χέρι νὰ σου δώση.
Χριστὸς ἡ ἀνέστη τη ἐκάματε κ' ἔλαμψε κ' ἐγένη
Εἰς τὴν Ἐλλάδα ἡς αύθημα πάλι σπαθὶ νὰ ζωη.

Δ. ΠΑΙΑΚΟΝΟΥΔΟΣ

ΕΠΙ ΤΑ ΘΑΝΑΤΟ. ΤΗΣ ΦΙΔΑΤΑΣ ΜΟΥ ΑΝΕΤΙΑΣ.

"Ω! σ' ἄγαπῳ! ὀλόκληρα
Πέντε παρθένον ἔτη,
Καὶ ἡ ψυχὴ σπατερούσα
Τὴν μυῆμην σου εἰσέτι,
Ως θησαυρὸν οὐράνιον
Ἐγκρύπτει εἰς τὰ στήθη.—
Τὰ ἔτη δὲν παρέρχωνται,
Ἐσε δὲν θάπτει ἡ λήθη!—
Ω! σ' ἄγαπῳ! δακρύρεκτε
Ἄνθη νωπὰ σοι φέρω
Κ' ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ τάφου σου
Τὸν νοῦν μου ἄνω φέρω

"Οπου ἡ στοργὴ ἡ ἀπειρος
Τοῦ πλαστούσου ἡ ὑπερτέτη,
Τ' ἐμὲ τὴν γευοπότερυχ
Ψυχήν σου μοὶ φυλαττεῖ.
"Ω! σ' ἄγαπῳ! τὴν στέρησον
Τοῦ παραδείσου κλαῖσο.
Καὶ παρελθούσης μου ζωῆς
Τὰς αὔρας ἀναπνέω.—
Ω! σ' ἄγαπῳ! δακρύρεκτε
Ἄνθη νωπὰ σοι φέρω
Κ' ἀπὸ τὴν γῆν τοῦ τάφου σου
Θο διηγέρω τὴν ψυχή μου*

ANT. ΤΡΙΚΑΡΔΟΣ

Chi è costei che muove al par d' aurora.
ēk tῶν ἰταλικῶν τοῦ Σολαμοῦ, ὑπὸ Ἀντωνίου Μάτεση.

Ποια εἶναι ἔκεινη, ποι ἔρχεται "Σὰν τὸ σεγγάρι εἶν" ὑμορφη
"Σὰν τὴν αὐγὴν ὅτε βγαίνει
Στὸν κόσμον μὲ τραντάζυλλα
Παρθενικὰ ἐνδυμένη;

Ποι μὲ λαμπρότατη δροσιά
"Ολην τὴν γῆν ρωτίζει
Κ' εἰς τὸ χορτάρι τὸ χλωρό
Νέαν ζωῆς χαρίζει;

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΗΥΡΡΑΝ.

Ἐκ τῶν φόδων τοῦ Ὁρατίου. Quis multa, etc.
Car.Lib.I Od 5.

Πέτι με, Πέρρα, ποιὸν σὲ ρόδα Δυστυχής ποῦ δὲν σὲ ζέρει,
Μυρωδάτον ἀγκαλιάζεις,
Καὶ τὴν κόμη σου συνάζεις
"Ολη ἀπλότη καὶ γαρά;

Δὲν ηζέρει τὶ θά πάθη!
Μιάν ήμέρα θά δακρύσου,
Σὰν ἀνδλιάστα θωρήση
Οι ἀνέροι τὰ νερά

Κερκύρα 1877. H. ΣΤΑΤΥΡΟΣ

Ἄστις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ εἰνίγματος:

ΜΗ—ΔΕΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Εἴμαι γόνος τῶν Ἑλλήνων, σὲ πατέρες μοι μὲ μισεῖ·
Τὸν Ὁθωμανὸν στεγάζω σ' τὸν Ἐβρατὸν τί μὲ ζητεῖ;
Εἴμαι πνευμα ὄμως, φίλε, ἀν κοι ὑλὴ ἐνηγοῦμαι,
Σ' τοὺς ἄγιους μὴ ἔρευνα, τοὺς Ἀγίους σομιμορφοῦμαι·
"Ως μη γίτει με εἰς ἄρθρα καὶ σχεδόν ἐν ἀριθμοῖς,
Διοτει ἔκεινα μὲ ἀρνοῦνται, τούτων μὲ φιλοῦσι τοτε·
Σ' τοὺς σοληνοὺς καὶ ὠραῖοις ἀνίκα καὶ ἔγω, φίλη, τὴν φυλήν,
Πλὴν τοῦ Ἐρυτος σταλίω τὴν χρυσεῖται κεφαλήν.

ΟΑ. Σ.
"Τὸ ἀσμάτιον τοῦτο ὃ τοιητῆς ἔννοει ὑπὸ τῆς μητρὸς τῆς
κόρης ἀπαγγελλόμενον. Σ. Σ. Δ.

— "Εξιδοθή ἐν Ἀθήναις νέας διαφρούρα ἐφημερίς, καὶ
πάτην συστάσσεις ἀδεῖ, ὑπὸ τὸν τίτλον Καρτερία.

— "Ο κ. Δ. Ηλισσόπουλος ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν σολ
λογῆς ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Μερχμένα φύλλα». Οι
ἔχοντες δὲ ἀγγελίας περικελοῦνται νὰ ἐπιστρέψουσιν
αὐτάς.

Μηνιαίος πίνακας τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ
τοῦ Δήμου Ζαχυνίων.

(Κατ' ἐπίημον ἀπογραφὴν οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου Ζαχυ
νίου ἀνέρχονται εἰς 20,050· εἰς δὲν 10,310 ἀρρεν. καὶ 9,743
οὐλη· Ἐν τῷ πόλει ὑπάρχουσιν 17,503, οἱ λοιποὶ ἐν τοῖς περι
βρίσιοι τοῦ δήμου.)

ΑΙΓΑΙΟΒΙΩΣΕΙΣ.

Μάτος Ἀπρίλιος
ἄνδρες γυναῖκες ἄνδρες γυναῖκες

Ρευματισμός 1

Καρδιακά 2 1

Διάρροια 1

Ἀποπλυξία 1

Μερχμένος 5 3 2

Νευραλγία 5 3

Νευρονική 5 3

Ατελής ἀνάπτυξις 2

Συγκοπή 1

Ατροφία 1

Περιτονήτης 1

Φθίσις 2

Κοιλιακή 2

Ἐγκεφαλική 3

Βρογχίτις 3

Διλειπτ. Πυρετός 4

Ἐν δλω 17 7 14 10

ΠΤΩΧΟΚΟΜΕΙΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΠΡΟΝΟΙΑ

Τὰ ἔσοδα τοῦ ἡναυτέρω κατατιθύματος ἀνέρχονται
εἰς δρ 13,000. Τα ἔτεσιον προσφερόντα ποτὲ εἰσι τὰ
ἔτη· Δήμος Ζαχυνίων δρ. 2,100—1 δις 500—1 δις
300—1 δις 250—5 δις 200—1 δις 150—14 δις
100—4 δις 60—15 δις 50—6 δις 40—1 δις 36—
34 δις 30—2 δις 28—6 δις 25—7 δις 14—29 δις
20—3 δις 18—1 δις 16—14 δις 15—60 δις 10—
καὶ 1 δις 9. Τιθειτέρας προστοσάς 1 εἰς 600 δρ.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ.

Κατὰ τὸν σύνοδον ταύτην, ἀρχεῖται τὸν 8 Απρι
λίου καὶ λέγεται τὸν 6 Ιουνίου, εἰσιγένεσιν πρὸς ἐκ
θεσιν 53 κακούργηματα. ἔτοις 8 φόνοι, 18 ἀνατρέ
σεις, 1 πιλοκοτούλι, 1 τραῦμα θυντηρόφορον, 1 ἀπόπειρ
φόρνου, 12 ἀπόπειριται ἀνατρέσεις, 1 ἀπόπειριχ φρυγαν
ος, 2 γηρατίται, 2 ἀπεγωγοῖ, 2 βιασμοί, 1 ζωκολοπή,
1 ὑπεξήρεται, 1 δολία χρωκοπία, 4 πλαστογράφη,
1 φευδοκίτης, 1 πλημμυρέλιρα ἐξούρσεως, καὶ σικαφα
τίτης. Βι τῷ διανούσι καταγραφούμενον 1 κατεδικάσθη εἰς
τοσσούς δεσμή, 14 εἰς πρόσπιτρος δεσμή, 21 εἰς εἰρητήν,
21 εἰς φυλάκισιν, καὶ 9 ὑδωράθησαν. Ανεβλήθησαν δο
ρίστως 10 δικαίων. Μεταξὺ τῶν καταδικασθέντων ὑπ
οχοῖν καὶ 3 γυναῖκες.

ΤΕΝΝΗΣΕΙΣ

Μάτος Ἀπρίλιος
ἄνδρες γυναῖκες

Θήλεις " 12 7

Αρρεν. νόθοι 1 4

Θήλεις " 2 2

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΚΟΡΙΝΝΑ ὀνταίλλεται μὲ πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἐφημερίδα, προσέτι δὲ ἀναγγέλλει πᾶν βιβλίον, σύτινος ἀντίτυπον ἔχεται σταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΟΙ προμηθεύοντες δικτὸν συνδρομητὰς, προπληρώνοντας τὴν συνδρομήν των, λαμβάνουσι τὸ αὐτόν επὶ ἐν ἔτος δωσεάν.

ΛΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ἀρχονται τὸν 1.ην Μαρτίου καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐτήσιαι.

ΠΑΣΧΑ ἀφορῶσα τὸ περιοδικὸν ἐπιστολὴ, μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ περιέχουσαι χρήματα πρέπει ν' ἀποστέλλωνται ἐπὶ συστάσει καὶ νὰ ἐπιγράφωνται εἰς: «Ἔπρος τὸν ἔκδοτην τοῦ περιοδικοῦ Κόριννα».

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ δρεῖλουσι νὰ εἰδοποιῶσι τὴν Διεύθυνσιν, ἵνα γνωρίζῃ ποὺ αὗτη δρεῖλει νὰ πέμπῃ τὰ φυλλάδια, ἀλλὰς ἡ διεύθυνσις θεωρεῖται ἀνεύθυνος.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Προπίηρωτέας

EN ΖΑΚΥΝΘΩ..... δρχ. 6 | EN ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ..δρχ. 8 | EN ΤΩΙ ΕΞΟΤΕΡΙΚΩΙ..φράγκ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑ Ι ΓΝΟΝΤΑ

Ἐν Ζακύνθῳ παρὰ τῷ ἔκδοτῃ κ. Χρήστῳ Σ. Χιώτῃ ναὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Κορίννης κειμένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ ἡ Επτάνησος, παρὰ τῇ δόδῳ 'Ξδηγητοίας.

Ἐν Αθήναις παρὰ τῷ κ. Γεωργίῳ Σδρίνιᾳ, τυπογράφῳ.—Ἐν Πάτραις παρὰ τῷ κ. Γ. Κακκινάκη.—Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Δήμῳ Αθηναίῳ.—Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Σπυρίδωνι Παπούλη.—Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρὰ τῷ κ. Επαμιλώνδα Αννίνῳ.—Ἐν Λευκάδῃ παρὰ τῷ κ. Ιωάννη Σταματέλῳ.—Ἐν Ναυπάκτῳ παρὰ τῷ κ. Ηλάτων Πάνω.—Ἐν Ηράκλειᾳ παρὰ τῷ κ. Αλεξάνδρῳ Κολούτη.—Ἐν Χαλκίδῃ παρὰ τῇ συντάξει τῆς ἐφημεροῦ «Εύβοια».—Ἐν Καλάμαις παρὰ τῷ κ. Δ. Μπενή.—Ἐν Φιλιατρούις παρὰ τῷ κ. Δημήτρῳ Κατσαρῷ.—Ἐν Δούδινῳ παρὰ τῷ κ. Χ. Ρουσιάνῳ.—Ἐν Κωνσταντίονι παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεώνῳ.—Ἐν Μασσαλίᾳ παρὰ τῷ κ. Δημητρίῳ Υόρκῳ.—Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρὰ τῷ κ. Αναστασίῳ Παλιατσά.—Ἐν Ηδρᾳ—Σάλι ταρά τῷ κ. Γ. Παπανικολίου.—Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Φ. Τερτσέτη.—Ἐν Φλωρεντίᾳ παρὰ τῷ κ. Δ. Συγγόρῳ.—Ἐν Ιθαράτῃ παρὰ τῷ κ. Γ. Φώτη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ